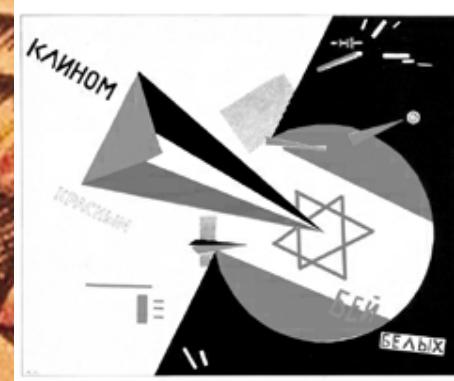

KONTRA

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 500 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 23 ΦΛΕΒΑΡΗ 2008

1 ΕΥΡΩ

Αλληλεγγύη
στην
αδούλωτη
Γάζα

παρίστανται με τους
Νοσούμ Αλεπρός [δημιούργο]
Βαγγέλη Πικάσα [κοινωνολόγο]
Κώστα Βάρκα [δημιούργο]

Παρασκευή, 29 Φλεβάρη
8:00 μμ

Αγροτικό Πάρκο & Αγροτικό Κέντρο

KONTRA

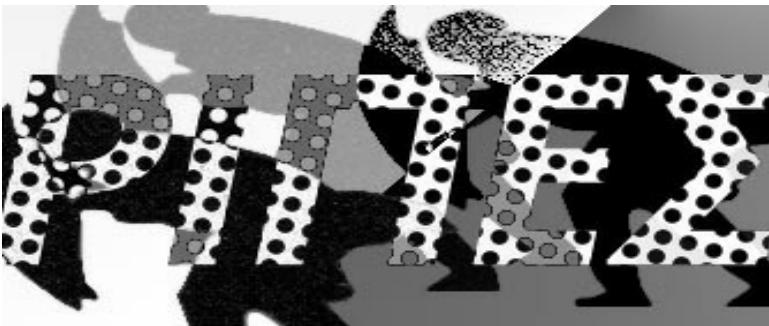
Η Ασφάλιση στον κοινό παρονομαστή
της αθλιότητας

ΚΡΙΣΙΜΗ ΜΑΧΗ

ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΠΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

23/2: Ημέρα κόκκινου στρατού (ιδρυση 23/2/1918), Μπρουνέ: Εθνική γιορτή, Γουίάνα: Ημέρα δημοκρατίας (1970) 3/2/1910: Κατάληψη Λάσα από Κίνα 23/2/1943: Ιδρυση ΕΠΙΟΝ από νεολαία ΕΑΜ 23/2/1989: Σύλληψη Εμίλ Ζολά για δημοσίευση «Κατηγορώ» 23/2/1919: Παραίτηση Μουσολίνι από στασιαλιστικό - ιδρυση φασιστικού κόμματος 23/2/1944: Διάλυση Τσετσενίας - εξορία 1.000.000 Τσετσενών για συνεργασία με την Ρωσία 23/2/1994: Αμηνστία στους πραξικοπηματίες του 1991 κατά Γελτσίν από το ρωσικό κοινοβούλιο 23/2/1992: Θάνατος Μάρκου Βαφειάδη (85 χρ) 23/2/1973: Κηδεία Κατίνας Παξινού - αντιδικτατορικές διαδηλώσεις και συλλήψεις φοιτητών 23/2/1974: Εκρήξη τεσσάρων βομβών στο εργοστάσιο της Dow (Λαύριο), νεκροί δύο πυροτεχνούργοι - καταγγέλλεται σαν προβοκάτσια παρακρατικών Πλεύρη - Φαρμάκη 23/2/1980: Εκρήξη στο τάνκερ Irenes Serenade, τουλάχιστον 40.000 τόνοι πετρελαίου χύνονται στο Αιγαίο 23/2/1869: Γέννηση Nadezhda Konstantinova Krupskaya (70 χρ) 23/2/1934: Δολοφονία Augusto Sandino 23/2/1903: Η πολιτεία Guantánamo ενοικιάζεται στις ΗΠΑ 24/2: Εσθονία: Εθνική γιορτή (1920), Γκάνα: Ημέρα απελευθέρωσης (1966), Μεξικό: Ημέρα σημαίας 24/2/1986: Ανατροπή δικτάτορα Μάρκος (Φιλιππίνες) 24/2/1948: Φτάνει στην Αθήνα ο αμερικανός στρατηγός Βαν Φλιτ για να βοηθήσει τις κυβερνητικές δυνάμεις στην αντιμετώπιση των ανταρτών 24/2/1972: Καταδίκες εννιά μελών ΚΚΕ από έκτακτο στρατοδικείο 24/2/1541: Ιδρυση του Santiago (Pedro de Valdivia) 25/2: Κουβέιτ: Εθνική γιορτή 25/2/1941: Θάνατος Ιωάννη Μεταξά 25/2/1822: Κατάργηση δουλείας στην Ελλάδα 26/2: Πρωτοχρονιά Κινέζων (πρώτο έτος: 2298 π.Χ.) 26/2/1957: Διαγραφή Νίκου Ζοχαράδη (ΚΕ του ΚΚΕ) 26/2/1973: «Παραγγελία» Νίκου Κοεμπέζη στη «Νεράϊδα» - 3 νεκροί, 8 τραυματίες 26/2/1993: Βόμβα στους διδυμούς πύργους (6 νεκροί) 26/2/1954: Γέννηση Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν 27/2: Δομινικανή δημοκρατία: Ημέρα ανεξαρτησίας (1844) 27/2/1900: Ιδρυση Εργατικού Κόμματος Αγγλίας 27/2/1968: Ιδρυση ΠΑΚ (Ανδρέας Παπανδρέου) 27/2/1992: Λήξη πόλεμου του Κόλπου 27/2/1975: Απαγωγή συντηρητικού πολιτικού Πετερ Λόρεντς - αντολλάσσεται με κρατούμενους της RAF 27/2/1976: Βόμβες στις αμερικανικές τράπεζες American Express (Ευρωπίδου) και Chase Manhattan (Κοραΐ) 27/2/2006: Εξερράγη μόνο το πυροκροτήτης εκρηκτικού μηχανισμού στη γαλλική Τράπεζα «BNP» (Μαρούσι - ορφανό χτύπημα) 27/2/1962: Ο M.L King καταδικάζεται ως υπεύθυνος παράνομης διαδηλώσης 27/2/1936: Θάνατος Ivan Pavlov (86 χρ) 28/2/1986: Δολοφονία Ούλαφ Πάλμε 28/2/1890: Γέννηση Vaslav Nijinsky 29/2/1784: Ο μαρκήσιος ντε Σαντ μεταφέρεται από τις φυλακές Βενσέν στη Βαστιλλή 29/2/1956: Το Πακιστάν ανακηρύσσεται ισλαμική δημοκρατία.

● Σ' άρματα, Ηπειρώτες, μας βάρεσαν μπαμπέσικα τον πρόεδρο ●●● Ποιον Παπούλια, ωρέ, τον Αλέξη, το νέο Κατσανώνη ●●● Πρέπει επειγόντως να δρούμε αν ήταν σιδερογροδιά ή γοβιά το βόλι που μάτωσε το παλικάρι ●●● Διότι όλα γίνονται για να κόψουν την πορεία του «Άγιας της Ηπείρου» προς την Α' εδνική ●●● Πάντως, όπως και να το κάνεις, δεν πιάνει μία η βροχοπούλου μπροστά στο δίδυμο Αλέξης-Εύη ●●● Ακόμα και μαϊμού διαθήκη είχε εποιμάσει ο μακαριστός ●●● Για να τον δοξάζουν μετά δάνατο τον... φτωχούλη του Θεού ●●● Μωρέ καλά λένε πως πρώτα βγαίνει η ψυχή και μετά το χούν ●●● Οι λογαριασμοί στην Ελβετία άραγε πώς μεταβιβάστηκαν; ●●● Ακούς εκεί στο Γιοσάκη να μην αφήσει τίποτα ●●● Ούτε ένα εγκόλπιο, ούτε την πατρική του ευχή, που λέει ο λόγος ●●● Κι ο Βαθύλης πώς δα βγάλει φυλακή χωρίς ένα ενδύμιο από το γέροντά του; ●●● Απιμη κενωνία, που άλλους τους κλείνεις στον Κορυδαλλό κι άλλους τους στέλνεις πρώτο τραπέζι πίστα στο Α' Νε-

κροταφείο ●●● Άλλα, έστι δίκης οφιδαλμός ος τα πανδ' ορά ●●● (Εντάξει, ρε παιδιά, λέμε και καμιά μαλακία να περάσει η ώρα) ●●● Εννοείται πως η στήλη ήταν πρώτη δέση έξω από τη μητρόπολη κατά την ενθρόνιση του Τζερόνιμο ●●● Για να χειροκροτήσει το ίνδαλμά της, τον Μεσσηνίας ●●● Χρυσόστομε, ζούμε, στο δρόνο να σε δουύμε ●●● Κάτω οι ζαρτιέρες, ζήτω τα κοστούμια ●●● Εννοείται πως τα συνδήματα δεν τα φωνάζαμε, διότι το ξύλο από πιστούς δεν αντέχεται ●●● Εχετε δει από κοντά ορθόδοξο φονταμενταλιστή σεν ώρα δρησκευτικής κατανύξεως; ●●● Και μόνο

το μάτι που γυαλίζει είναι αρκετό για να σου παγώσει το αίμα ●●● Θα έχετε καταλάβει σίγουρα, ότι ο Ζούγκλας «ψήνει» κατάσταση για να 'χει πρώτος τον Ζαχόπουλο στο πάνελ, όταν με το καλό τελειώσει η περίοδος προστασίας υπό τον καθηγητή Ρούσσο ●●● Αυτόν ντε, που έκρινε ότι ο Σάββας ήταν ικανός προς ανάκριση λίγες ώρες μετά την αποσταλήνωσή του ●●● Προς τούτο η Ζούγκλεια αγιογράφηση (δύο σακάκια και δι ευρώ), προς τούτο και τα κολλητιλίκια με τον δημιουργό της «Γκομενάρας απ' το Μέτσοβο» ●●● Τελικά αυτό που θρήγηκε ο Αλέξης είναι το ημερολόγιο της

◆ Αυτό που κρατάτε στα χέρια σας είναι το 500ό φύλλο της «Κόντρας». Το σημειώνουμε μιας και ο αριθμός είναι «σημαδιακός». Τα μισά της χιλιάδας που λένε. Και συνεχίζουμε...

◆ Ετσι και μια δημόσια υπηρεσία αυξανόταν κατά 30%, οι αντιπολιτευόμενες φυλλάδες θα ξεσήκωναν τον κόσμο. Τη δική τους τιμή, δήμως, την πήγαν από το 1 ευρώ στο 1,30 «σεμινά και ταπεινά». Στα μουλωχτά, δηλαδή. Προφανώς, το... αγαθό που πουλάνε είναι τόσο πολύτιμο ώστε να δικαιολογεί αύξηση κατά 30%.

◆ Εμείς θα σας προτείνουμε μια λύση συμφέρουσα (και όχι μόνο οικονομικά). Μια σύνδεση ADSL κοστίζει σήμερα 16,50 ευρώ το μήνα. Αυτό ισοδυναμεί με 12,5 φύλλα μιας καθημερινής εφημερίδας. Με μια τέτοια σύνδεση, λοιπόν, διαβάζεις όλες τις φυλλάδες καθημερινά, συν τα ακριβότερα κυριακάτικα φύλλα και έχεις και όλα τα υπόλοιπα πλεονεκτήματα του Internet. Σας λείπει η εξοικείωση με την τεχνολογία των υπολογι-

στών; Μην κωλώνετε. Παιχνιδάκι είναι. Απευθυνθείτε σ' έναν που ξέρει και θα δείτε ότι δεν είναι τίποτα να μάθετε τα στοιχειώδη. Επίσης, δεν είναι απαραίτητο να αγοράσετε πανάκριβο εξοπλισμό, απ' αυτόν που διαφημίζουν καθημερινά οι διάφορες εταιρίες. Τη δουλειά σας μπορείτε να την κάνετε όντες και με υπολογιστές δύο γενιές πίσω, που πουλιούνται πάμφθηνα.

◆ Το ζήτημα δεν είναι πως ο Ζούγκλας περιέγραψε με ύφος ηθοποιού άθλιου μπουλουκιού, πως... κατά λάθος γράφτηκε η τηλεφωνική συνομιλία του με τον Κουκοδήμο, επειδή ένα... διαολοκόριτσο στο τηλεφωνικό κέντρο πάτησε το rec στο κασετό-

φωνο. Το ζήτημα είναι πως οι προσκεκλημένοι του κάθονταν και τον άκουγαν τάχα εκστασιασμένοι να λέει και να λέει αυτό το χοντρό αυτοπόδεικτο ψέμα. Το ζήτημα είναι πως ούτε ένας δεν είχε την ευθύνη να σηκωθεί και να του πει «καλά, δε ντρέπεσαι να μας δουλεύεις τόσο χοντρό» και να σηκωθεί να φύγει. ◆ Συγχαρητήρια δεχόταν το βράδυ της περασμένης Κυριακής ο επικοινωνιόλογος Γιάννης Λουλής. Μετά τον Καραμανή, που τον «έβγαλε» δύο φορές πρωθυπουργό, κατάφερε να «περάσει» στο δεύτερο γύρο τον Χριστόφορο, με μεγάλες πιθανότητες αύριο βράδυ να τον «βγάλει» και πρόεδρο της Κύ-

πρου. Στη μοντέρνα αστική πολιτική οι όροι «αριστερό» και «δεξιά» είναι απλώς ένα προπαγανδιστικό τρίκ. ◆ Εννιά ολόκληρες πολιτικές σελίδες είχε αφιερωμένες στον Τσίπρα το «Πρώτο Θέμα» την περασμένη Κυριακή, υπό τον χαρακτηριστικό τίτλο «Alexis for president». Ενα αφιέρωμα καθαρά lifestyle. Λες και με-

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Το ΚΚΕ επαναλαμβάνει για το θέμα του ονόματος, ότι η αναζήτηση μιας κοινά αποδεκτής λύσης, όπως καθόριζε η ενδιάμεση συμφωνία ανάμεσα στις δύο χώρες, αν περιλάμβανε το όνομα Μακεδονία ή και κάποιο από τα παράγωγά του, θα έπρεπε να είχε γεωγραφικό προσδιορισμό και όχι εθνοτικό.

Πολιτικό Γραφείο της ΚΕ του ΚΚΕ

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Το ερώτημα δεν είναι κυβέρνηση Κεντροαριστεράς ή κυβέρνηση Αριστεράς με το ΚΚΕ. Το πραγματικό ερώτημα είναι συντήρηση και απομονωτισμός στη γωνιά μας ή διαμόρφωση μιας νέας κοινωνικής και πολιτικής πλειοψηφίας.

Αννα Φιλίνη
Η κρίση δεν αντιμετωπίζεται με επικοινωνιακά τερτίπια όταν οι ένοχοι είναι υψηλά ιστάμενοι.
Π. Τατούλης (Ημερησία)
Ζω δεκαέξι χρόνια στην Ελλά-

δα, έχω τελειώσει Δημοτικό, Γυμναστικό, Πανεπιστήμιο και δεν έχω διαβατήριο. Στο Φεοτιβάλ Θεσσαλονίκης δεν ήμουν υποψήφια για το βραβείο γυναικείου ρόλου, λόγω αλβανικής υπηκοότητας. Δεν έχω τα ίδια δικαιώματα με τους Ελληνες. Εδώ αντιμετώπισα ρατσισμό. Θυμώνω. Είμαι υποχρεωμένη κάθε τρία χρόνια να αντιμετωπίζω τον κάθε κομπλεξικό μπάτσο, ο οποίος στο πρόσωπό μου βλέπει τον πιο μισητό τ

■ Στρουθοκαμηλισμός Καραμανλή

Με την τακτική της στρουθοκαμήλου έχει επιλέξει ο Καραμανλής να αντιμετωπίσει το σκάνδαλο Ζαχόπουλου. Οχι μόνο στις πτυχές που σχετίζονται με την απόπειρα αυτοκτονίας του Ζαχόπουλου και το περιβόλιο DVD, όπου η εμπλοκή του Καραμανλή και των στενών συνεργατών του στο Μαξίμου προκύπτει αυτοπόδεικτα, αλλά και στις πτυχές που σχετίζονται με τα έργα και τις ημέρες του Ζαχόπουλου στο ΥΠΠΟ, που ήρθαν στο φως μετά το σαλτάρισμα του τελευταίου από τον 4ο δρόφο.

Σχετικά με τη δεύτερη αυτή πλευρά του σκανδάλου, αρκούντως εύγλωττη ήταν η παρουσία και κατάθεση στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής του αποπεμφέντος πρώην υφυπουργού Π. Τατούλη. Ο Τατούλης, σε συνεννόηση προσφανώς με το Μαξίμου, προσπάθησε ν' αφήσει απέξω τον Καραμανλή, όμως το μόνο που κατάφερε ήταν να τον εκθέσει περισσότερο.

Υποστήριξε ο Τατούλης, πως τις υπεραρμοδιότητες στον Ζαχόπουλο δεν τις εκχώρισε ο Καραμανλής, αλλά αρχικά ή αναπληρώτρια υπουργός Φ. Πάλλη-Πετραλία και στη συνέχεια ο Γ. Βουλγαράκης. Υπάρχει, όμως, ένα ερώτημα, που κάνει σκόνη αυτή τη μπούρδα που ξεστόμισε ο Τατούλης. Ποιος ήταν ο Ζαχόπουλος και οι υπουργοί του εκχώρισαν εν λευκώ τη διαχείριση των κονδυλίων του ΥΠΠΟ; Πόσο σύνθησε είναι αυτό; Πόσοι άλλοι γενικοί γραμματείς υπουργείων είχαν τέτοιες υπεραρμοδιότητες; Πόσοι γενικοί γραμματείς μπορούν να «γράφουν κανονικότατα» τους υφυπουργούς, να απαξιούν να απαντήσουν στις επιστολές τους, να αρνούνται να παραστούν στις συσκέψεις που τους καλούν; Πόσοι γενικοί γραμματείς έχουν τόση ισχύ, ώστε στον πρώτο ανασχηματισμό να καταφέρουν να «φάνε» τον υφυπουργό που τους μπήκε στο ρουθούνι;

Ακόμη και οι πέτρες γνωρίζουν ότι ο Ζαχόπουλος δεν αντλούσε δύναμη από την Πετραλία ή τον Βουλγαράκη. Αυτοί απλώς υποχρεώνονταν να υπογράψουν τις υπεραρμοδιότητές του. Ο Ζαχόπουλος αντλούσε δύναμη κατευθείαν από τον Καραμανλή. Αυτουνού κολλήτος ήταν, όχι όψιμος, αλλά πολύ πολιός, από τότε που ο Καραμανλής ήταν απλός βουλευτής Θεσσαλονίκης. Ο Καραμανλής τον τοποθέτησε στο ΥΠΠΟ, ο Καραμανλής διέταξε να του δώσουν εν λευκώ τη διαχείριση των οικονομικών χρηματοδοτήσεων του ΥΠΠΟ. Γιατί; Γιατί ήταν ο έμπιστός του, ο άνθρωπος που θα χρηματοδοτούσε την πολιτιστική «αυλή» του Καραμανλή, ο άνθρωπος που θα συντηρούσε το «σύστημα Καραμανλή». Γι' αυτό και όταν ο Τατούλης, που τα είχε πάρει στο κρανί με την αυτοκρατορική συμπειριφορά του Ζαχόπουλου, άρχισε να βομβαρδίζει το Μαξίμου με επιστολές, ο Καραμανλής τις πέταξε στο καλάθι των αχρήστων και με την πρώτη ευκαιρία ξεφορτώθηκε τον ενοχλητικό Τατούλη.

Ο Τατούλης είναι πολιτικός καριέρας. Ξέρει τα όριά του, ξέρει τους κανόνες του πολιτικού παιχνιδιού. Ο Ζαχόπουλος σήμερα έχει τελείωσει, γι' αυτό και ο Τατούλης δεν δίστασε να πάει στη Βουλή και να καταθέσει τις επιστολές που του είχε στείλει, στις οποίες ουσιαστικά περιγράφονται σκανδαλώδεις αναθέσεις. Δεν έδωσε, όμως, στη δημοσιότητα και τις επιστολές προς Καραμανλή. Αν έχει κότσια, ας τις δώσει ο ίδιος ο Καραμανλής. Και ας εξηγήσει τη δική του σχέση με τον Ζαχόπουλο.

■ Προεδρικές εκλογές στην Κύπρο

Σαμπάνιες σε Ουάσιγκτον και Βρυξέλλες

Ηέκπληξη έγινε στον Ηπειρώτα γύρο των προεδρικών εκλογών της Κύπρου. Ο Τ. Παπαδόπουλος, εκπρόσωπος της «σκληρής» γραμμής στο Κυπριακό, έχασε καθαρά και στο δεύτερο γύρο θα αναμετρηθούν ο Ι. Κασουλίδης, υποψήφιος του δεξιού ΔΗΣΥ, που είχε τοχθεί με το «ναι» στο σχέδιο Ανάν, και ο Δ. Χριστόφιας, υποψήφιος του (μετά συγχωρήσεως) αριστερού ΑΚΕΛ, που είχε αρχικά ταχθεί υπέρ του «ναι» και την τελευταία στιγμή αναγκάστηκε να το γρύσει σε «όχι», εκπροσωπώντας έκτοτε τους οπαδούς του «ναι» στο εσωτερικό της συμμαχίας του «όχι».

Ο αποτέλεσμα αυτό δείχνει πως το λεγόμενο «εθνικό θέμα» και ειδικά ο διχασμός μεταξύ οπαδών του «ναι» και οπαδών του «όχι», δεν είναι το κυρίαρχο σήμερα στην Κύπρο. Η αντιπαλότητα έχει επιστρέψει στο παλιό δίπολο αριστερά-δεξιά (δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο ΔΗΣΥ και το ΑΚΕΛ είναι τα δυο μεγαλύτερα κόμματα στην Κύπρο), υπό το πρίσμα του οποίου αντιμετωπίζονται και οι χειρισμοί στο Κυπριακό. Οι ψηφοφόροι ψήφισαν σύμφωνα με τις κομματικές προτιμήσεις τους. Άλλωστε, η ποιοτική

Στην Ουάσιγκτον και τις

■ Οταν η ντροπή γίνεται θράσος

Εντάξει, το καταλαβαίνουμε ότι όσα συμβαίνουν στην Κύπρο τούτες τις μέρες δεν είναι και τόσο συμβατά με την πολιτική εικόνα που θέλει να βγάλει προς τα έξω ο Περισσός. Πώς να το πούμε, ντρέπονται για όσα λέει και όσα κάνει ο «σύντροφος Δημήτρης» και το «αδελφό κόμμα ΑΚΕΛ». Από αυτό, όμως, μέχρι το σημείο να διαστρεβλώνουν ξεδιάντροπα την πραγματικότητα υπάρχει μεγάλη απόσταση. Οση χωρίζει τη ντροπή και το θράσος. Δεν είναι η πρώτη φορά, όμως, που η ηγεσία του Περισσού διαπούνε με αστρονομική ταχύτητα την απόσταση ντροπής-θράσους, θεωρώντας πως απευθύνεται σε... εξωγήινους.

Εγραψε ο «Ριζοσπάστης» (20.2.08): «Ο Ι. Κασουλίδης προσέφερε ήδη το Υπουργείο Εξωτερικών στον Επίτροπο Μάρκο Κυπριανού, γιο του ιδρυτή του ΔΗΚΟ, Σπύρου Κυπριανού, με τον Δ. Χριστόφια να είναι ο μόνος σταθερός στις θέσεις του, που υπογραμμίζουν ότι θα σχηματίσει κυβέρνηση ενότητας με πρασινωπότητες από όλους τους χώρους, με μόνο στόχο την αποφασιστική προώθηση της λύσης του Κυπριακού και της οικοδόμησης μιας πιο δικαιοικητικής κοινωνίας!»

Ωστε έτοι, λοιπόν, ο Κασουλίδης κάνει παζάρια, ενώ ο Χριστόφιας ακολουθεί πολιτική αρχών. Εμείς δεν θα σας παραπέμψουμε στις ελληνικές και κυπριακές εφημερίδες. Θα σας πούμε τι μετέδωσε το ΡΙΚ την περασμένη Τρίτη. Το ΔΗΚΟ, για να αποφασίσει ποιον θα στηρίξει στο δεύτερο γύρο, ζήτησε γραπτές δεσμεύσεις από ΔΗΣΥ και ΑΚΕΛ. Ο μεν Κασουλίδης πρόσφερε πέντε υπουργεία συμπεριλαμβανομένου του υπουργείου Εξωτερικών, ο δε Χριστόφιας πρόσφερε την προεδρία της Βουλής και τρία υπουργεία συμπεριλαμβανομένου του υπουργείου Εξωτερικών! Οι προσφορές εζυγίσθησαν και η του Χριστόφια ευρέθη συμφερότερη, με ψήφους 112 έναντι 50 στην ΚΕ του ΔΗΚΟ και αφού προηγήθηκε τηλεφωνημά από τον Παπαδόπουλο υπέρ Χριστόφια! Τα συμπεράσματα δικά σας...

Βρυξέλλες, βέβαια, άνοιξαν σημπτώσεις. Ο Παπαδόπουλος τους καθόταν στο στομάχι, διότι φάνηκε απέναντί τους ασυνεπής, αφού άλλα συμφώνησε (προκειμένου η Κύπρος να μπει στην ΕΕ) και άλλα έκανε μετά. Ο Κασουλίδης, αλλά και ο Χριστόφιας έχουν κερδίσει την εμπιστοσύνη τους. Θα προτιμούσαν, βέβαια, τον Κασουλίδη, εκπρόσωπο της παραδοσιακής δεξιάς, διότι ο Χριστόφιας θεωρείται πιο ευπίφορος στις πιέσεις της βάσης. Ωμως, επειδή και ο Χριστόφιας έχει δειξει σημάδια «συνεργασίας» δεν θα ελεγαν όχι και στη δική του εκλογή. Μάλιστα, δεν διαφέρει της προσοχής τους το γεγονός ότι το ΑΚΕΛ έχει τις καλύτερες σχέσεις με την παράταξη που κυβερνά τον τουρκοκυπριακό τομέα.

Από το διοικητικό που στέλεχε της βάσης. Ωμως, επειδή και ο Χριστόφιας έχει δειξει σημάδια «συνεργασίας» δεν θα ελεγαν όχι και στη δική του εκλογή. Μάλιστα, δεν διαφέρει της προσοχής τους το γεγονός ότι το ΑΚΕΛ έχει μετανιώσει που παραιτήθηκε από την προεδρία του κόμματος για να το παιξει εθνάρχης, ενώ την ίδια ώρα ο Καραμανλής και η στενή ηγετική ομάδα τασσόταν υπέρ του Κασουλίδη. Πλάκωσαν, όμως, στην έδρα του κόμματος στελέχη της ΚΕ, εβαλλαν τις φωνές και απαίτησαν συνεδρίαση του οργάνου, η οποία κράτησε 11 ολοκληρωτές ώρες και στο τέλος η αρχική πρόθεση ανατράπηκε. Με συντριπτική πλειοψηφία η ΚΕ του ΔΗΚΟ τάχησε υπέρ του Χριστόφιας. Απέταξε την Ουάσιγκτον και τις

προσφορές τους σε χαρτί (το ΔΗΚΟ απαίτησε γραπτές δεσμεύσεις) και τις έστειλαν στον Καραμανλή, τον πρόεδρο του ΔΗΚΟ. Πέντε υπουργεία τάζει ο ΔΗΣΥ, προεδρία της Βουλής και τρία υπουργεία το ΑΚΕΛ. Αυτά επισήμως, γιατί ανεπισήμως το παζάρι σύγουρα περιλαμβάνει και άλλα.

Από το μέτωπο που στήριζε την υπουργιότητα Παπαδόπουλου η ΕΔΕΚ (το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα που ιδρυσε ο Β. Λυσσαρίδης) τάχθηκε αφέστηση της ηγετικής του. Στην εκλογική βάση του ΔΗΚΟ είναι έντονος ο αντικομμουνισμός κι ενδέχεται αυτό να λειτουργήσει υπέρ Κασουλίδη.

Εν πάση περιπτώσει, αύριο το βράδυ θα ξέρουμε. Εκείνο που απομένει να σημειώσουμε είναι πως το ΑΚΕΛ και ο Χριστόφιας δεν έχουν καμιά σχέση όχι με τον κομμουνισμό αλλά ούτε μ' ένα αριστερόστροφο ρεφορμιστικό κόμμα. Δεν χρειάζεται να σταθούμε στους όρκους πίστης στον καπιταλισμό, που έδωσε αφέστηση μετά το αποτέλεσμα του πρώτου γύρου ο Χριστόφιας. Πρέπει να θυμίσουμε πως όλα τα χρόνια της θητείας Παπαδόπουλου συγκυβ

Ζητούμενο η ταξική ανεξαρτησία

Ημονομερής ανακήρυξη της ανεξαρτησίας του Κοσόβου (για την ακρίβεια: του κρατικού αποχωρισμού από τη Σερβία που φυσικά δε σημαίνει πραγματική ανεξαρτησία) άνοιξε για μια ακόμα φορά τον ασκό του Αιόλου στα Βαλκάνια. Στη χώρα μας, οι μανιώδεις εχθροί της απόσχισης, οχυρώνονται πίσω από την αμερικανική στήριξή της για να ισχυροποιήσουν τη θέση τους κατά της ανακήρυξης Κοσοβάρικου κράτους. Ενα ευρύ πολιτικό φάσμα υπερασπίζεται με πάθος αυτή τη θέση. Από τον Περισσό και την πλειοψηφία της «εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς», μέχρι τον Συνασπισμό, το ΠΑΣΟΚ και το.. ΛΑΟΣ. Από την άλλη, οι Αλβανοί του Κοσόβου, έχοντας χάσει κάθε ίχνος εθνικής αξιοπρέπειας, στηκώνταν τις αμερικανικές σημαίες και ευχαριστούν τους κατακτητές της χώρας τους, που τους έδωσαν την άδεια να ανακηρύξουν ανεξάρτητο κράτος. Τόσο ανεξάρτητο που τα σύνορά του θα ελέγχουν 16.000 στρατιώτες του ΝΑΤΟ (ενώ στο έδαφός του θα εξακολουθεί να δεσπόζει μία από τις μεγαλύτερες αμερικανικές βάσεις στον κόσμο, το Camp Bondsteel με 7.000 αμερικανούς στρατιώτες), η Αστυνομία του θα διοικείται από ευρωενωσιακούς αξιωματικούς, στα δικαστήρια του θα δικάζουν ευρωενωσιακοί δικαστές, τη δημόσια διοίκηση του θα κουμαντάρουν ευρωενωσιακοί ανώτεροι υπαλλήλοι (πρόκειται για την περιβόητη δύναμη EULEX).

Οι μεγαλοσέρβοι εθνικιστές θυμήθηκαν την «κοιτίδα του σερβικού πολιτισμού» για να βροντοφράγξουν για μια ακόμα φορά ότι «το Κόσοβο είναι Σερβία», ακόμα κι αν το 90% των κατοίκων του είναι Αλβανοί! Σε διεθνές επίπεδο, μια ισχυρή ομάδα ιμπεριαλιστικών κρατών (στην οποία πρωτοστατούν οι ΗΠΑ και ακολουθούν η Γαλλία, η Βρετανία και η Γερμανία) υπερασπίζεται με πάθος την απόσχιση, ενώ η Ρωσία αντιτίθεται σθεναρά, όχι φυσικά από.. αντιμπεριαλιστική σκοπιά. Ας σημειωθεί ότι από τις ευρωπαϊκές χώρες αντίθεση έχει εκφράσει η Κύπρος και αποστάσεις κρατάει η Ισπανία (γ' αυτό και στα χέρια των Σέρβων του Κοσόβου δίπλα στις ρωσικές εμφανίστηκαν ήδη και ισπανικές σημαίες). Δείγμα χαρακτηριστικό κι αυτό του ότι οι τοποθετήσεις δεν γίνονται από θέσεις αρχών, δεν έχουν να κάνουν με το δικαίωμα αυτοδιάθεσης των εθνών, αλλά στηρίζονται σε καθαρά ιδιοτελείς σκοπούς (η Ισπανία, για παράδειγμα, αισθάνεται αλληλέγγυα με το μεγαλοσέρβικο εθνικισμό, λόγω του προβλήματος της Χώρας των Βάσκων).

Πριν ανακρεφθούμε αναλυτικότερα στο ζήτημα αυτής της απόσχισης και στη στάση μας απέναντι της, ας θυμηθούμε ορισμένα δεδομένα που τα ελληνικά πολιτικά κόμματα και ΜΜΕ «ξεχνούν» γιατί δεν τους βολεύουν.

■ Σύντομη ιστορική ανασκόπηση

Εάν κοιτάξει κανείς τις στήλες των εφημερίδων, θα διαβάσει πολλά για τον αλβανικό εθνικισμό και τις εκκαθαρίσεις κατά των Σέρβων στο Κοσ-

σφοπέδιο. Αυτό είναι μια πραγματικότητα, όμως λίγοι ίσως θυμούνται ότι το αλβανικό στοιχείο στο Κόσοβο καταπίζονταν σκληρά τόσο από τον «αντιμπεριαλιστή» Μιλόσεβιτς όσο κι από τους προκατόχους του, την πολιτική των οποίων σκλήρυνε ο Μιλόσεβιτς. Οχι άδικα, επί δεκαετίες το Κόσοβο χαρακτηρίζοταν «μπαρουταποθήκη των Βαλκανίων».

Το πρόβλημα ξεκίνα από την απελευθέρωση ακόμη και τη συγκρότηση του ομοσπονδιακού γιουγκοσλαβικού κράτους, υπό την ηγεσία του Τίτο και του κόμματός του. Ο μεγαλοσέρβικος εθνικισμός έβαλε τη σφραγίδα του στην περιοχή, χαρακτηρίζοντας το Κόσοβο «λίκνο του σερβικού έθνους» (με μια γελοία ιστορικοφρανή δικαιολογία, που θυμίζει τους δικούς μας εραστές της «κόκκινης μηλιάς») και αρνούμενος να δώσει στην κατοικούμενη από συμπαγή αλβανικό πληθυσμό Κοσόβα το χαρακτήρα της Ομόσπονδης Δημοκρατίας. Μια περιοχή με τα μεγαλύτερα ποσοστά φτώχειας στην Ευρώπη, το Κόσοβο αποτελούσε πεδίο δυναμικών συγκρούσεων μεταξύ του αλβανικού στοιχείου και της εκάστοτε κυβέρνησης, από τις αρχές της δεκαετίας του '80 κιόλας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι αιματηρές διαδηλώσεις των κοσοβάρων φοιτητών, που έσπασαν στις 2 Απρίλη του 1981 (περίπου ένα χρόνο μετά το θάνατο του Τίτο), όταν 20.000 Κοσοβάροι συγκρούστηκαν με την αισιονομία με αποτέλεσμα τον θάνατο 9 και τον τραυματισμό 50 διαδηλωτών, σύμφωνα με τις εφημερίδες της εποχής (βλ. New York Times, 19/4/1981). Οι διαδηλωτές απαιτούσαν περισσότερα δικαιώματα και να γίνει το Κόσοβο ιστιτούμη Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας, κάτι που το αγαπημένο παιδί της Δύσης, ο Τίτο, είχε αρνηθεί να ικανοποιήσει, παρέχοντας μία περιορισμένη «αυτονομία».

Μετά το θάνατο του Τίτο, η συσωρευμένη αγανάκτηση ξέσπασε. Τότε, η γιουγκοσλαβική κυβέρνηση δεν δίστασε να ματοκυλίσει τις διαδηλώσεις των φοιτητών που αντιδρούσαν στην έξαθλίωση και την καταπίεση που υφίσταντο επί χρόνια. Μια εξαθλίωση που αποτυπωνόταν ανάγλυφα ακόμα και στα επίσημα στοιχεία που έδινε ο γιουγκοσλαβικός Τύπος της εποχής, σύμφωνα με τα οποία το κατά κεφαλήν εισόδημα στο Κόσοβο ήταν 6 φορές χαμηλότερο απ' ότι στη Σλο-

βενία, 5 φορές χαμηλότερο απ' ότι στην Κροατία και 3.5 φορές χαμηλότερο απ' ότι στη Σερβία (τα στοιχεία από την αλβανική εφημερίδα «Ζέρι Ι Πόπουλιτ», που επικαλούνταν το γιουγκοσλαβικό Τύπο). Σύμφωνα με τους «Τάιμς» (που επίσης επικαλούνται τα επίσημα κυβερνητικά στοιχεία), η βιομηχανική παραγωγή στο Κόσοβο μεταξύ Σέρβων και Αλβανών το Φλεβάρη του 1980 και Φλεβάρη του 1981, στο Ραμπούγιε, η οποία επίσης παραβιάστηκε. Οι ΝΑΤΟϊκοί έχουν πλέον μετατραπεί σε «διαμεσολαβητές», έχοντας καταφέρει ταυτόχρονα να ελέγχουν απόλυτα τον UCK, ο οποίος μετατρέπεται σε τσιράκι τους. Η άρνηση του Μιλόσεβιτς να δεχτεί ΝΑΤΟϊκό στρατό στο Κόσοβο και τη Σερβία οδηγεί στο έσπασμα του πολέμου το Μάρτη του 1999. Ο πόλεμος κράτησε 78 μέρες, μέχρι την πλήρη υποταγή του Μιλόσεβιτς και την αποδοχή της εισόδου του ΝΑΤΟϊκού στρατού στις 9 Ιούνη του 1999.

Ο σηματισμός της KFOR (στην οποία συμμετέχει και η Ρωσία μέχρι το 2003) σημαίνει τη μετατροπή του Κόσοβου σε «διεθνές προτεκτοράτο» με τη βούλα του ΟΗΕ, ο οποίος όμως δεν αναγνωρίζει την απόσχιση του Κοσόβου, εφόσον η Σερβία έδωσε γην και ύδωρ και για ένα χρονικό διάστημα από την Αλβανία, ενώ δύο χρόνια αργότερα έκανε δημοψήφισμα με συμμετοχή της τάξης του 80% (δεν αναγνωρίστηκε διεθνώς), στο οποίο το 98% τάχθηκε υπέρ της ανεξαρτητοποίησης του Κοσόβου.

Λόγο καιρό μετά τις αμερικανόπνευστες συμφωνίες του Ντέιτον, το 1995, ιδρύεται ο UCK, ο «Απελευθερωτικός Στρατός του Κοσόβου», ο οποίος χαρακτηρίζεται «τρομοκρατική οργάνωση» από τη Δύση. Ο UCK αναπτύσσεται διαφανώς, συστειρώνοντας ολόενα και περισσότερους Αλβανούς, που είναι αγανακτισμένοι από την πολιτική του Βελγραδίου. Μια πολιτική εθνικισμός που έσπρωξε τους Αλβανούς τον Απρίλη του 1981 (περίπου ένα χρόνο μετά το θάνατο του Τίτο), όταν 20.000 Κοσοβάροι συγκρούστηκαν με την αισιονομία με αποτέλεσμα τον θάνατο 9 και τον τραυματισμό 50 διαδηλωτών, σύμφωνα με τις εφημερίδες της εποχής (βλ. New York Times, 19/4/1981). Οι διαδηλωτές απαιτούσαν περισσότερα δικαιώματα και να γίνει το Κόσοβο ιστιτούμη Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας, κάτι που το αγαπημένο παιδί της Δύσης, ο Τίτο, είχε αρνηθεί να ικανοποιήσει, παρέχοντας μία περιορισμένη «αυτονομία».

Μετά το θάνατο του Τίτο, η συσωρευμένη αγανάκτηση ξέσπασε. Τότε, η γιουγκοσλαβική κυβέρνηση δεν δίστασε να ματοκυλίσει τις διαδηλώσεις των φοιτητών που αντιδρούσαν στην έξαθλίωση και την καταπίεση που υφίσταντο επί χρόνια. Μια εξαθλίωση που αποτυπωνόταν ανάγλυφα ακόμα και στα επίσημα στοιχεία που έδινε ο γιουγκοσλαβικός Τύπος της εποχής, σύμφωνα με τα οποία το κατά κεφαλήν εισόδημα στο Κόσοβο ήταν 6 φορές χαμηλότερο απ' ότι στη Σλο-

βενία, 5 φορές χαμηλότερο απ' ότι στην Κροατία και 3.5 φορές χαμηλότερο απ' ότι στη Σερβία, ενώ η κυβέρνηση είχε δώσει όπλα στους σέρβους πολίτες για να είναι σε ετοιμότητα να «αντιμετωπίσουν δεόντως τους τρομοκράτες» («Κόντρα», αρ.φύλλου 74, 13/6/1998).

Οι συγκρούσεις και οι αιματηρές διαδηλώσεις που είχαν γίνει τότε, έδωσαν το πάτημα στους ΝΑΤΟϊκούς να επέμβουν. Ο Μιλόσεβιτς κρατά συμβιβαστική στάση συνάπτοντας συμφωνία τον Οκτώβρη του 1998 με τον αμερικανό μεσολαβητή Ρίτσαρντ Χόλμπρουκ, σύμφωνα με την οποία επιτρέπει σε 2.000 «παρατηρητές» του ΟΑΣΕ (Οργανισμός Ασφάλειας και Συνεργασίας της Ευρώπης) να μπουν στο Κόσοβο και να επιτηρούν την «ειρήνη».

Η συμφωνία κατέρρευε υπό το βάρος νέων συγκρούσεων, οι οποίες κατέληξαν σε νέα συμφωνία «ειρήνης» μεταξύ Σέρβων και Αλβανών το Φλεβάρη του 1999, στο Ραμπούγιε, η οποία επίσης παραβιάστηκε. Οι ΝΑΤΟϊκοί έχουν πλέον μετατραπεί σε «διαμεσολαβητές», έχοντας καταφέρει ταυτόχρονα να ελέ

πλέον τα νερά η εθνική καταπίεση, οδηγώντας στη συμπόρευση της εργατικής τάξης με τους καπιταλιστές για τον κοινό στόχο: τον κρατικό αποχωρισμό, την αυτοδιάθεση. Είναι αυτό που κοσοβάρος δημοσιογράφος δήλωνε στα «Νέα»: «Πάει, δεν μπορούμε να κατηγορήσουμε πια τους Σέρβους για τα δεινά μας. Από σήμερα είμαστε μόνοι με τον εαυτό μας. Υπάρχει ένα τέρας με το οποίο πρέπει να παλέψουμε τώρα: η ανεργία (που ξεπερνά το 50%)» («Τα Νέα», 20/2/08).

«Το να διδάσκεις με σοβαρό ύφος τον Κάουτσκι, ότι τα μικρά κράτη εξαρτώνται οικονομικά από τα μεγάλα, ότι ανάμεσα στα αστικά κράτη γίνεται αγώνας για τη ληστρική κατάπινη των άλλων εθνών, ότι υπάρχουν οιμπεριαλισμός και οι αποικίες, είναι γελοίες, παιδιάστικες εξυπνάδες, γιατί όλα αυτά δεν έχουν την παραμικρότερη σχέση με το θέμα», έλεγε ο Λένιν απαντώντας στις αρχές του αιώνα στη Λουζεμπουργκ, η οποία αρνιόταν το δικαιώμα της αυτοδιάθεσης με αυτό το επιχείρημα. Αν όμως η Ρόζα Λουζεμπουργκ, μολονότι λάθεψε στην τοποθέτηση του εθνικού ζητήματος, ήταν ένας «αετός της επανάστασης», οι εδώ «κομμουνιστές» που πνέουν μένεα ενάντια στην ανεξαρτητοποίηση του Κοσόβου είναι απλά «κότες» που ποτέ δεν θα φτάσουν όχι τους αετούς αλλά ούτε τα... κουνούπια. Ο λόγος για το «δικό μας» Περισσό, ο οποίος ανακάλυψε ότι η ανεξαρτητοποίηση «δεν αφέλει ούτε τους αλβανικής καταγωγής (sic!) κατοίκους του Κοσσυφοπεδίου, γιατί οδηγεί στην ενίσχυση της ιμπεριαλιστικής πολιτικής του "διαίρει και βασιλεύε". Θα παρασύρει σε ανεξέλεγκτες καταστάσεις στα Βαλκανία. Σηματοδοτεί νέα αλλαγή συνόρων και πλήττει την εδαφική ακεραιότητα των κρατών» (ανακοίνωση του ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΕ, 19/2/2008). Ας μας εξηγήσουν, πώς η παραμονή του Κοσόβου στη Σερβία απέτρεψε την ενίσχυση της ιμπεριαλιστικής πολιτικής και των εθνικιστικών συγκρούσεων και τότε θα συμφωνήσουμε μαζί τους. Ομως, κανένας νοήμων άνθρωπος δε μπορεί να ισχυριστεί ότι η αποφυγή της απόσχισης συνέβαλε έστω και στο ελάχιστο στον τερματισμό της εθνικιστικής υστερίας και από τις δύο πλευρές στο Κόσοβο.

■ Ταξική ανεξαρτησία το ζητούμενο

Το ζητούμενο δεν είναι η υστερία εναντίον του κρατικού αποχωρισμού του Κοσόβου, αλλά οι δρόμοι για την ταξική ανεξαρτησία των εργατών (όχι μόνο του Κοσόβου αλλά όλων των Βαλκανίων) από τις αστικές τους τάξεις. Η αυτοδιάθεση είναι αναγκαία αλλά όχι και ικανή συνθήκη (για να θυμηθούμε ένα μαθηματικό όρο) για να γίνει πράξη αυτή η ταξική ανεξαρτησία. Οσο οι εργατικές τάξεις των Βαλκανίων δεν θα αρθρώνουν το δικό τους ταξικό λόγο, όσο θα είναι κάτω από ιμπεριαλιστικές σημαίες (είτε αμερικανικές είτε ρώσικες, που είναι το ίδιο αντιδραστικές), τόσο οι ιμπεριαλιστές θα το παίζουν «διαμεσολαβητές», διατηρώντας άθικτα τα συμφέροντά τους, και οι καπιταλιστές θα στύψουν τους εργαζόμενους κάνοντας παχινίδι χωρίς αντίπαλο.

Κώστας Βάρλας

■ Πακιστάν

Ασταθές το νέο σκηνικό

Οδυνηρή έκπληξη αποτέλεσε για το Λευκό Οίκο το αποτέλεσμα των βουλευτικών εκλογών που πραγματοποιήθηκαν στις 18 Φεβρουαρίου στο Πακιστάν. Το εκλογικό αποτέλεσμα συνιστά σαρωτική νίκη για τα κόμματα της αντιπολίτευσης και συντριπτική ήττα για το κυβερνητικό κόμμα και προσωπικά για τον πρόεδρο Περβέζ Μουσάφαρ.

Συγκεκριμένα, πρώτο κόμμα αναδείχτηκε το Πακιστανικό Λαϊκό Κόμμα (PPP) της μακαρίτσας Μπεναζίρ Μπουότο με 87 έδρες σε σύνολο 272 εδρών της βουλής. Τη δεύτερη θέση κατέλαβε η Πακιστανική Μουσουλμανική Λίγκα – Nawaz (PML – N) του πρώτην πρωθυπουργού Ναουάζ Σαρίφ, που είχε ανατραπεί με πραξικόπεμπτα το 1999 από το στρατό Μουσάφαρ, με 67 έδρες, και μόλις τρίτο και καταδρόμωνέ, με μεγάλη διαφορά από τα δύο πρώτα, ήρθε το κυβερνητικό κόμμα, η Πακιστανική Μουσουλμανική Λίγκα – Quaid – I – Azam (PML – Q), που υποστηρίζει το Μουσάφαρ, με 41 έδρες. Τουλάχιστον 10 υπουργοί και κορυφαία γηγετικά στελέχη του κυβερνητικού κόμματος δεν κατάφεραν να εκλεγούν. Οι υπόλοιπες έδρες μοιράστηκαν ανάμεσα σε 7 μικρότερα κόμματα και 27 ανεξάρτητους.

Το εκλογικό αποτέλεσμα διαμορφώνει ένα νέο ασταθές πολιτικό σκηνικό, που αναγκάζει το Λευκό Οίκο να αναπροσαρμόσει την πολιτική του απέναντι στο Πακιστάν. Μέχρι την παραμονή των εκλογών ήλπιζε ότι το κυβερνητικό κόμμα θα κέρδιζε ένα αξιοπρεπές ποσοτό στις εκλογές, που θα του επέτρεπτε να μοιραστεί την εξουσία με ένα από τα μεγάλα κόμματα της αντιπολίτευσης, πιθανότατα με το κόμμα της Μπουότο, ώστε να παραμείνει ισχυρός και ακλόνητος στη θέση του ο Μουσάφαρ. Ομως το εκλογικό αποτέλεσμα, που αποτελεί καταδίκη της πολιτικής Μουσάφαρ, πρώτα απ' όλα της συμφωνίας του με τους Αμερικάνους στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας», χαλάει για δεύτερη φορά, μετά τη δολοφονία της Μπεναζίρ Μπουότο, τα σχέδια των Αμερικάνων. Ο πακιστανός πρόεδρος, η νομιμότητα της εκλογής του οποίου από τη βουλή, με αποχή της αντιπολίτευσης, σε καθεστώς έκτακτης ανάγκης, αμφισβητούνταν, βγήκε από την εκλογική αναμέτρηση διατάραπα από δυναμισμό. Παρόλα αυτά, ο Λευκός Οίκος εξακολουθεί να τον στηρίζει και να ποντάρει στο πρόσωπό του, γιατί τον θεωρεί ως τον πιο αξιόπιστο και σταθερό σύμμαχο στον «πόλε-

μο κατά της τρομοκρατίας».

Το εκλογικό αποτέλεσμα επιβάλλει το σχηματισμό κυβέρνησης συνασπισμού, επειδή κανένα κόμμα δεν συγκεντρώνει την απαιτούμενη πλειοψηφία για να σχηματίσει μονοκομματική κυβέρνηση. Ωστόσο, οι πρώτες δηλώσεις των νικητών και οι διαβούλευσεις που βρίσκονται σε εξελιξη δείχνουν ότι αυτό δεν είναι εύκολη υπόθεση.

Ο Ασίφ Αλί Ζαρντάρι, σύζυγος της Μπεναζίρ Μπουότο και αρχηγός του Πακιστανικού Λαϊκού Κόμματος, δηλώσε ότι επιθυμεί το σχηματισμό μιας κυβέρνησης εθνικής συναίνεσης, στην οποία δεν θα έχουν θέση άνθρωποι του καθεστώτος και ζήτησε τη συνεργασία της Πακιστανικής Μουσουλμανικής Λίγκας του Ναουάζ Σαρίφ. Ομως ο Σαρίφ θέτει δύο βασικούς όρους για να πάρει μέρος σε κυβέρνηση συνασπισμού, που αποτελούν και βασικές προκλογικές του δεσμεύσεις. Την παραπομπή σε δίκη του Μουσάφαρ και την αποκατάσταση του προέδρου και των δικαστών του Ανώτατου Δικαστηρίου που απολύθηκαν από το Μουσάφαρ και αντικαταστάθηκαν από διορισμένους της αρεοκείας του για να επικυρώσουν και να νομιμοποιήσουν την εκλογή του αποχή της αντιπολίτευσης. Από την παραπομπή σε δίκη του Μουσάφαρ και από την παραπομπή της αρεοκείας του για να επικυρώσουν την εκλογή του Μουσάφαρ με την προστήριση της αντιπολίτευσης, προκειμένου να συνεχιστεί όσο γίνεται πιο απρόσκοπτα η συνεργασία με την ΗΠΑ στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας».

Οπως φαίνεται, οι διαβούλευσεις για το σχηματισμό κυβέρνησης δεν θα είναι εύκολες και σύντομες, γεγονός που δίνει στους Ταλιμπάν πολύτιμο χρόνο για να προετοιμαστούν για την εαρινή επίθεση. Το βέβαιο είναι ότι οποιαδήποτε κυβέρνηση που προκύψει, θα βρεθεί αντιμέτωπη με μεγάλα διλήμματα και σοβαρές προκλήσεις. Γιατί κανείς από τους νικητές των εκλογών δεν πορεύει να αγνοήσει την έντονη αντίθεση του πακιστανικού λαού στη συμμαχία του Μουσάφαρ με τις ΗΠΑ και στον αμερικανικό πόλεμο στο Αφγανιστάν, που αποτελεί και το κυριότερο λόγο για την εκλογική συντριβή του κυβερνητικού κόμματος. Γι

αυτό και ο Ζαρντάρι, παρόλο που είναι πιο κοντά στις αμερικανικές θέσεις από τους υπόλοιπους ηγέτες της αντιπολίτευσης, έσπευσε μετά τις εκλογές να δηλώσει ότι το κόμμα του θα υιοθετήσει μια νέα προσέγγιση απέναντι στους ισλαμιστές μαχητές, προωθώντας περισσότερο το διάλογο από τη στρατιωτική αντιπαράθεση. Στις συνθήκες αυτές, όποια κυβέρνηση κι αν προκύψει, θα είναι ασταθής και ευάλωτη, γεγονός που εκ των πραγμάτων θα δημιουργεί προβλήματα στις κινήσεις και στα σχέδια των Αμερικάνων.

■ Περού: μπλόκαραν το οδικό δίκτυο οι αγρότες

Με κορμούς δέντρων, βράχους και άμμο έκλεισαν τους αυτοκινητόδρομους, συμπεριλαμβανομένου του Παναμερικανικού κατά μήκος των περουβιανών ακτών, και τις σιδηροδρομικές γραμμές σ' όλη τη χώρα οι αγρότες, διαμαρτυρόμενοι για τη Συμφωνία Ελεύθερου Εμπορίου, που υπέγραψε τον περαιτέρω Δεκέμβριο ο πρόεδρος Άλαν Γκαρότα με τις ΗΠΑ. Η σιδηροδρομική συγκοινωνία σταμάτησε ακόμη και προς το περιφέρμο Μάτσου Πίτσου, με αποτέλεσμα πολλούς ένοι οι τουρίστες να αποκλειστούν στον αρχαιολογικό χώρο με τα ευρήματα των Ινκας.

Οι αγρότες, που είναι ήδη εξοργισμένοι με τις αιχανόμενες τιμές των λιπασμάτων, απαιτούν από την κυβέρνηση μέτρα ανακούφισης από τα χρέη και ακύρωση της Συμφωνίας Ελεύθερου Εμπορίου, γιατί φοβούνται ότι θα καταστραφούν από την αναμενόμενη εισβολή επιδοτούμενων αγροτικών προϊόντων στην ντόπια αγορά.

Το βράδυ της 18ης Φεβρουαρίου, η αστυνομία κατάφερε να ανοίξει τη μήματ

Κρίσιμη μάχη

1. «Πάρα πολύ σύντομα. Ερχεται η ώρα», απάντησε ο Πετραλιά όταν την ρώτησαν πότε θα κατατεθεί το νομοσχέδιο για το Ασφαλιστικό. Πληροφορίες από το κυβερνητικό επιτελείο αναφέρουν ότι αυτό θα γίνει την επόμενη εβδομάδα, ώστε το πρώτο 15ήμερο του Μάρτη να έχει ολοκληρωθεί η ψήφισή του.

2. «Θα υπάρξουν διαδοχικές μεταρρυθμίσεις σε βάθος χρόνου» απεφάνθη ο διοικητής της ΤτΕ Ν. Γκαργκάνας, ο οποίος εφέρετο ως οπαδός του «σαρωτικού μοντέλου». Με τη δίλωση αυτή «προσεχώρπσε» στη στρατηγική Αλογοσκούφη, που εδώ και πολύ καιρό δηλώνει ότι το Ασφαλιστικό δεν είναι ζήτημα ενός νόμου και μιας κυβέρνησης, αλλά διαδοχικών νόμων και πολλών κυβερνήσεων σε βάθος χρόνου.

3. Ας θυμηθούμε πού ήταν το Ασφαλιστικό το 1990 και πού έχει φτάσει σήμερα: οι γυναίκες συνταξιοδοτούνταν στα 60 και οι άνδρες στα 65, ενώ σήμερα το όριο πλικίας έχει ανέβει για όλους στα 65. Επαιρνες σύνταξη με 4.050 ένσημα, ενώ σήμερα χρειάζεσαι 4.500. Πλήρωνες χαμηλότερη ασφαλιστική εισφορά. Η κατώτερη σύνταξη του IKA ήταν ίση με 20 βασικά πμερομίσθια, ενώ σήμερα ιστούται με 17. Εγιναν και άλλες αλλαγές, όλες σε βάρος εργαζόμενων και συνταξιούχων, που ο χώρος δεν επιτρέπει να παρατεθούν εδώ.

Συμπέρασμα: Βρισκόμαστε μετά το τέλος ενός κύκλου συνεχών αντιασφαλιστικών ανατροπών (νόμοι 1902/1990, 2084/1992, 3029/2002 και αρκετοί άλλοι), από τις οποίες οι όροι ασφάλισης και συνταξιοδότησης έγιναν πολύ χειρότεροι σε σχέση με το παρελθόν, και στο παραπέντε της έναρξης ενός νέου κύκλου, που θα επιδεινώσει ακόμη περισσότερο την ήδη επιδεινωμένη κατάσταση. Το νομοσχέδιο που θα φέρει η κυβέρνηση δεν είναι το τέλος, αλλά η αρχή αυτού του νέου κύκλου. Οπως ο νόμος Ρέπτια έστρωσε το δρόμο για τις συγχωνεύσεις Ταμείων, έτσι η υλοποίηση των συγχωνεύσεων θα στρώσει το δρόμο για την εξίσωση προς τα κάτω συντάξεων και λοιπών παροχών. Το ίδιο ισχύει για όλες τις πτυχές του Ασφαλιστικού: ο ένας νόμος στρώνει το έδαφος, ο άλλος υλοποιεί και ξαναστρώνει το έδαφος για τον επόμενο και η αντιασφαλιστική σκυταλοδρομία δεν έχει τέλος. Ο Γκαργκάνας εξέφρασε τη βεβαιότητα, ότι οι μεταρρυθμίσεις έστω και σταδιακά, σε βάθος χρόνου, θα γίνουν, γιατί «καμιά κυβέρνηση δεν θα επιτρέψει να καταρρεύσει το ασφαλιστικό σύστημα». Οι κυβερνήσεις απλώς, θα μαζέψουν τα συντρίμμια που η πολιτική τους δημιουργεί και θα θάψουν κάτω απ' αυτά τους πόθους των εργαζόμενων για ένα ασφαλιστικό σύστημα που να ανταποκρίνεται στις στοιχειώδεις ανάγκες τους.

Βρισκόμαστε, λοιπόν, μπροστά σε μια κρίσιμη μάχη. Μια μάχη με στόχο να ακυρώσουμε την έναρξη του νέου αντιασφαλιστικού κύκλου και να αρχίσουμε να «γυρίζουμε προς τα πίσω», επανακατακτώντας όσα μας αφαίρεσαν και διεκδικώντας όσα δικαιούμαστε ως εργαζόμενοι, ως οι μοναδικοί παραγωγοί του κοινωνικού πλούτου. Ή δίνουμε αυτή τη μάχη με αξιώσεις και την κερδίζουμε ή ακολουθούμε την πττοπαθή και ξεπουληματική τακτική της συνδικαλιστικής νραφειοκρατίας.

KONITPA

■ Αστικός λαϊκισμός

«Σήμερα η Ελλάδα κυβερνάται από πέντε τράπεζες και μερικά εκδοτικά - κατασκευαστικά λόγιμη», δήλωσε ο Α. Τσίπρας σε συνέντευξή του στο κυριακάτικο «Βήμα». Δεν χρειάζεται να του πούμε πως η Ελλάδα κυβερνάται από μια ολόκληρη αστική τάξη, η οποία στηρίζεται σε μια εκτεταμένη καπιταλιστική παραγωγική βάση και ένα σύστημα εξουσίας, που διαχειρίζεται το κράτος. Τα ξέρει αυτά ο κ. Τσίπρας. Τη στοιχειώδη μαρξιστική παιδεία την έχει. Απλά, την πετάει στα σκουπίδια και επιλέγει ως πολιτικό όχημα τον αστικό λαϊκισμό. Αντί να τα βάλλουμε με το σύστημα, τα βάζουμε με «πέντε τράπεζες και μερικούς εκδότες-εργολάθους». Άρα, να περιορίσουμε λίγο αυτούς, χωρίς να πειράξουμε το σύστημα, όλα θα πάνε κατ' ευχήν. Για ποιους; Οχι, βέβαια, για τους εργαζόμενους, αλλά για το σύστημα, που με τη βοήθεια του κάθε Τσίπρα θα μπορέσει να εκτονώσει τη λαϊκή οργή και να εγκλωβίσει τους εργαζόμενους σε μια ακόμη εκδοχή της διαχειριστικής στρατηγικής. Φυσικά, στην πράξη κανένας δεν θα πειράξει τις τράπεζες, γιατί αυτές είναι η κορονίδα της καπιταλιστικής μηχανής. Κανένας δεν θα πειράξει τους εκδότες-εργολάθους, γιατί αυτοί ελέγχουν το πολιτικό σύστημα. Άλλωστε, ο κ. Τσίπρας αποτελεί σήμερα το «πουλέν» τους.

■ Οσα δε φτάνει η αθλητική...

Ιδού πως παρουσίασε ο «Πιζοπάστης» τις δημοσκοπήσεις που είδαν το φως της δημοσιότητας την περασμένη Κυριακή: «Πλαγωμένος» σε χαμηλά ποσοστά συνεχίζει να εμφανίζεται ο δικομπατισμός, ενώ σοβαρή δυστοκία παρουσιάζεται και στις "εναλλακτικές λύσεις" που ετοιμάζονται στο παρασκήνιο για την "αναστήλωσή" του και τη "σταθερότητα" γενικότερα του συστήματος εξουσίας».

Ολοι, βέβαια, γνωρίζουμε ότι το εντυπωσιακό στοιχείο των τελευταίων δημοσκοπήσεων είναι η αλματώδης άνοδος του ΣΥΝ. Στο συγκεκριμένο γκάλοπ, μάλιστα, αυτός φτάνει στην πρόθεση ψήφου στο 14,3%, αφήνοντας τον Περισσό πολύ πίσω (8,1%). Στην προσπάθειά τους να κρύψουν αυτό το στοιχείο, οι συντάκτες του «Ρ» αβαντάρουν, χωρίς να το καταλαβαίνουν, τον ΣΥΝ. Λιότι όταν βλέπουν

■ Δείξε μου το φίλο σου

Οπως είναι γνωστό, ο Περισσός όχι μόνο δεωρεί το ΑΚΕΛ «αδελφό κόμμα», αλλά κα στήριξε με θέρμη την υποψηφιότητα Χριστόφιας για την προεδρία της Δημοκρατίας. Αύριο το βράδυ ο Δ. Χριστόφιας ενδεχομένως να είναι πρόεδρος της Κύπρου. Για να το πετύχει αυτό, πέραν όλων των άλλων, τάχθηκε αναφαν δόν υπέρ της «μικτής οικονομίας» (δηλαδή, του σημερινού μοντέλου καπιταλιστικής οργάνωσης), ενώ προχώρησε σ' ένα παζάρι εκχώρησης υπουργείων και λοιπών κρατικών πόστων στο «μπλοκ Παπαδόπουλου», επιδιώκοντας την ανασύσταση της «Κεντροαριστεράς» (ΑΚΕΛ ΔΗΚΟ-ΕΔΕΚ).

Ποιο είναι το σημερινό μοντέλο καπιταλιστικής οργάνωσης της Κύπρου; Ένας άγριος καπιταλισμός με μερικές κρατικές επιχειρήσεις. Είναι γνωστό ότι στην Κύπρο έχουν μεταναστεύσει εδώ και χρόνια όλες οι «επιδεικτικές» τράπεζες και λοιπές επιχειρήσεις που έδρευαν στη Βηρυττό. Είναι γνωστό ότι το κυπριακό τραπεζικό σύστημα επιδίδεται στο σπορ του ξεπλύματος χρήματος. Είναι γνωστό ότι στην Κύπρο εδρεύουν off shore εταιρίες που ξέρουμε τι ρόλο παίζουν.

Ο Δ. Χριστόφιας δεσμεύτηκε δημόσια ότι τίποτε απ' αυτά δεν πρόκειται να διξει. Και ο Περισσός δεν βρήκε ούτε μισή κριτική κουβέντα να πει για όλα τούτα. Σκεφτείτε μόνο τι θα λεγόταν και δια γραφόταν έτσι και στη δέση του ΑΚΕΛ βρισκόταν ο ΣΥΝ... Τι μας λένε όλ' αυτά; Οτι απλούστατα, τα περί σοσιαλισμού και λαϊκής κυβέρνησης δεν είναι παρά πολιτικάντικες φλυαρίες, που εξυπηρετούν την ενδυνάμωση του κομματικού ακροαστήριου. Σοσιαλφλυαρούν εκ του ασφαλούς. Ετσι και ξαναβρεθούν στα πρόδυμα της εξουσίας, δια κάνουν ό,τι κάνει ο «αύντροφος Χριστόφιας». Ο,τι έκαναν το 1989-90, που πήραν μέρος σε δυο αστικές κυβερνήσεις.

ξαν στην πιάσα νέο «προϊόν». Δάνειο προς τους πρατηριούχους, που μπορεί να φτάσει μέχρι και τα 50.000 ευρώ. Με το αζημίωτο, βέβαια. Για τις τράπεζες, όχι για τους πρατηριούχους. Και μόνο αυτή η λεπτομέρεια φτάνει για να καταδειχτεί ποιους δια πλήξει το νέο μέτρο. Δεν δια πλήξει τις εταιρίες, που έχουν το κεφάλαιο να χρηματοδοτήσουν και τρεις και περισσότερες μέρες το τζίρο τους (μέχρι να πάρουν την επιστροφή από την εφορία), αλλά τις μικρές οικογενειακές επιχειρήσεις πρατηρίων. Αυτές που και να δέλουν να κάνουν λαθρεμπόριο δε μπορούν να το κάνουν παρά μόνο σε ασήμαντη κλίμακα. Ενώ οι μεγαλολαθρέμποροι παραμένουν ανενόχλητοι, γιατί και το κεφάλαιο έχουν και την πελατεία και τις πλάτες. Το αποτέλεσμα δια είναι σιγά-σιγά ο τζίρος της λιανικής να συγκεντρώνεται στα χέρια των μεγάλων επιχειρήσεων του κλάδου, γιατί οι μικροί συχνά δια μένουν χωρίς πετρέλαιο λόγω οικονομικής δυσπραγίας.

■ Σοσιαλ-φιλελεύθερος!

Ρωτήθηκε ο Αλογοσκούφης τι σκοπεύει η κυβέρνηση να κάνει στην Τράπεζα της Ελλάδας που λήγει η δημόσια του διοικητή της και απάντησε ως εξής: «Για την Τράπεζα της Ελλάδος έχω τοποθετηθεί και στο παρελθόν, ότι ως υπουργός Οικονομίας έχω πολύ καλή συνεργασία και πιστεύω ότι ο κ. Γκαργάνας κάνει πολύ καλά τη δουλειά του και έχει συμβάλει στην αξιοποίηση της Τράπεζας σε μία δύσκολη περίοδο».

Μπορεί να κρατήσει τον Γκαργάνα η ΝΔ, μπορεί και όχι. Η όποια απόφαση, πάντως, δεν δια έχει σχέση με την πολιτική που άσκησε ο Γκαργάνας ως κεντρικός τραπεζίτης και κυρίως ως πολιορκητικός κρίσις της κεφαλαιοκρατίας ενάντια στους εργαζόμενους. Στέλεχος του ΠΑΣΟΚ, επικεφαλής του Συμβουλίου Οικονομικών Εμπειρογνωμόνων επί υπουργίας Σημίτη στην κυβέρνηση Α. Παπανδρέου, ανταμείφθηκε με την τοποδέστηση του στη διοίκηση της ΤτΕ, όπου υπηρέτησε με φανατισμό τις πιο σκληρές νεοφιλελεύθερες κατευδύνσεις στην οικονομική πολιτική. Ο Γκαργάνας είναι η πιο χαρακτηριστική περίπτωση πολιτικού-τεχνοκράτη που απέδειξε ότι μεταξύ σοσιαλδημοκρατίας και δεξιάς δεν υπάρχει καμία διαφορά. Και οι δύο υπηρετούν πιστά τα συμφέροντα του κεφαλαιου, συγκροτώντας το ενιαίο ρεύμα του... σοσιαλ-φιλελεύθερισμού.

■ Μόνο η εργατική δύναμη σε διατίμηση

Μέσα στον ορυματικό της σκανδαλολογίας και του χιονιά, πέφτει σχεδόν στο ντούκου η συνέντευξη που έδωσε ο Αλογοσκούφης επιστρέφοντας από το Ecofin (14.2.08). Μπορεί το μεγαλύτερο μέρος της να αναλώθηκε στα σχετικά με το νέο σύστημα πώλησης του πετρέλαιου δέρμανσης, όμως εμείς αλλέυσαμε το πιο ουσιαστικό στοιχείο απ' όσα είπε ο υπουργός Οικονομίας.

Ξεκίνησε λέγοντας πως το βασικό καθήκον του είναι «να προσπαθήσουμε με όλα τα μέσα να αντιμετωπίσουμε τον εισαγόμενο πληθωρισμό». Πώς δια γίνει αυτό; «Πέρα από τη νομισματική πολιτική, που δεν είναι αρμοδιότητα των κυβερνήσεων, είναι αρμοδιότητα της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, πρέπει να επιδειχθεί προσοχή και στη λειτουργία των αγορών, ώστε να μην έχουμε επιπτώσεις που δεν δικαιολογούνται με βάση τον εισαγόμενο πληθωρισμό». Εκεί, λοιπόν, που περιμένεις ν' ακούσεις μέτρα κατά της λεγόμενης αισχροκέρδειας, ακούς το εξής ένα: «Βεβαίως, πρέπει να δώσουμε μεγάλη προσοχή στη λειτουργία της αγοράς εργασίας, ώστε να μην έχουμε φαύλο κύκλο μισθών - τιμών στην ευρωπαϊκή οικονομία». Το μόνο εμπόρευμα που πρέπει να μπει σε διατίμηση είναι η εργατική δύναμη. Γιατί; Γιατί είναι η βασικότερη μέδοδος για να μπορέσουν οι καπιταλιστές να διαχειριστούν την κρίση, φορτώντας τα βάρη της στις πλάτες των εργαζόμενων.

■ Υπουργός... διατροφολόγος

«Δεν είναι κακό σήμερα να μη φάμε μπρόκολο. Ελεος πια. Αν σήμερα δε φάμε μπρόκολο και φάμε κάτι άλλο...». Μπούκωσε το ραδιοφωνικό μικρόφωνο από το ξέσπασμα του υφουργού Ανάπτυξης Γ. Βλάχου, που για μια ακόμα φορά έπαιξε τη Μαρία Αντουανέτα από την ανάποδη. Για τους κερδοσκόπους της αγοράς του έλεγαν, «μη φάτε μπρόκολο σήμερα» απαντούσε. Οπως ο υπουργός του Χ. Φώλιας, που δήλωνε πρι ημέρων πως η ακρίβεια είναι σαν το τανγκό, χρειάζεται δύο για να υπάρξει και που του άρεσε τόσο πολύ η παρομοίωση που την επανέλαβε και αυτή την εβδομάδα, μιλώντας μάλιστα στη Βουλή. Καλή η πλάκα με το γελοίο δίδυμο της πλατείας Κάνιγγος, αλλά το χουν παρατραβήζει και παύει να είναι πλάκα.

Πώς γίνεται ένας κυβερνητικός αξιωματούχος, που με την πολιτική του και τη συμπεριφορά του έχει καταστεί πρόσωπο μισητό σ' ένα μεγάλο κίνημα, να διατηρείται στη θέση του, με ψηφοφορία στη μοναδική κοινοβουλευτική επιτροπή στην οποία η αντιπολίτευση έχει την πλειοψηφία; Οταν λειτουργούν τα πολιτικά «κομπρεμί» του παρασκήνιου, ανατρέπεται και η αριθμητική. Ετσι, με την ευγενική χορηγία του Περισσού, ο πρόεδρος του ΕΣΥΠ Θ. Βερέμης, ο συστηματικός υβριστής του φοιτητικού κινήματος, αλλά και των συναδέλφων του πανεπιστημιακών που αντιπάχτηκαν στις αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις, ο άνθρωπος-κόκκινο πανί στο χώρο της εκπαίδευσης, παρέμεινε στη θέση του, περνώντας άνετα από την Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής, τη μόνη στην οποία η αντιπολίτευση έχει πλειοψηφία (28 βουλευτές έναντι 27 της κυβερνησης), μολονότι και τα τέσσερα κόμματά της εμφανίστηκαν αντίθετα στην ανανέωση της θητείας του!

Το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας που ανακοινώθηκε ήταν 27 υπέρ Βερέμη (26 της ΝΔ συν Κουκοδήμος) και 22 κατά. Παρόντες κατά την ψηφοφορία ήταν 52 βουλευτές (τα ονόματά τους καταχωρίστηκαν στο πρακτικό της επιτροπής, το οποίο όμως δεν δίνεται στη δημοσιότητα, κατά πάσια πρακτική όταν εξετάζονται κρατικοί αξιωματούχοι). Απουσίαζαν 3 βουλευτές του Περισσού. Εξ αυτών, οι Αλυσανδράκης και Μελά απουσίαζαν από την αρχή, ενώ ο Τσιόγκας έφυγε μετά από την ψηφοφορία. Τα ονόματα

μη της αντιπολίτευσης. Η αρμόδια υπαλληλος της Βουλής μας δήλωσε πως μετρήθηκαν 22 σηκωμένα χέρια. Ανέφερε μάλιστα πως είδε τον βουλευτή του ΛΑΟΣ να μη σηκώνει το χέρι του. Οι Πασόκοι κατήγγειλαν την πρόεδρο της επιτροπής για λαθροχειρία στην καταμέτρηση.

Και ο Περισσός; Ο Περισσός, μετά το θύριο που ξέσπασε, έβαλε τον γραφματέα της ΚΟ Αντ. Σκολλάκο να βγάλει μια ανακοίνωση με την οποία επιβεβαίωσε ότι η απουσία τριών βουλευτών του κάθε άλλο παρά τυχαία ήταν. Χαρακτηρίζοντας το ζήτημα «διαδικαστικό» (!), ο Σκυλλάκος αποφαίνεται ότι «το αποτέλεσμα δε θα άλλαζε ουσιαστικά, γιατί από την ψηφοφορία, αυτό έγινε δυνατό επειδή γνώριζαν την απουσία των τριών του Περισσού. Άλλως, δεν θα τολμούσαν να το κάνουν ή αν το έκανε θα ξεμπροστιάζονταν».

Καταρχάς, ξεκινούν την πανικόβλητη

άμυνά τους με ένα ψέμα. Ουδείς βουλευτής έλειπε, πλην των δύο αρχικά και τριών στο τέλος δικών τους. Τα ονόματα

όλων είναι γραμμένα στο πρακτικό κι αν έχουν «κώλο» ας δώσουν το σχετικό απόσπασμα στη δημοσιότητα. Δεύτερο, ας απαντήσουν στο ουσιαστικό ερώτημα: γιατί έλειπαν οι βουλευτές τους; Ενας δήλωσε πως είχε κώλυμα, όμως αυτό δεν αποτελεί δικαιολογία, γιατί το κόμμα του έχει τη δυνατότητα να τον αντικαταστήσει και δεν το έκανε. Γιατί έφυγε ο Τσόγκας από την ψηφοφορία; Ήξεραν μήπως αν θα λείπουν άλλοι βουλευτές, οπότε δεν θα είχε σημασία και η δική τους απουσία; Οχι βέβαια. Αν ήταν δύο Πασόκοι και ο Λαοσύρτης δεν σήκωσαν χέρι στην ψηφοφορία, αυτό έγινε δυνατό επειδή γνώριζαν την απουσία των τριών του Περισσού. Άλλως, δεν θα τολμούσαν να το κάνουν ή αν το έκαναν θα ξεκέρνησαν.

Η απουσία των τριών του Περισσού ήταν συνειδητή πολιτική πράξη. Ας απαντήσουν, λοιπόν, τι είδους «κομπρεμί» έκαναν με την κυβέρνηση.

■ ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ

Νομιμοποιούν την παρωδία της συνταγματικής αναθεώρησης

Αν δεν το έχετε πάρει ειδηση, σας πληροφορούμε ότι η κοινοβουλευτική επιτροπή αναθεώρησης του συντάγματος έχει ξεκινήσει τις εργασίες της και ήδη έχει προαγαπούμενοι τέσσερις συνεδριάσεις. Φυσικά, το σύνταγμα δεν πρόκειται να αναθεωρηθεί, αφού η κυβερνηση δεν θα συγκεντρώσει τις απαιτούμενες 181 ψήφους, όμως έχει κερδίσει τη νομιμοποίηση αυτής της φάρσας, αφού, εκτός από το προθυμότατο ΛΑΟΣ, στις εργασίες της επιτροπής συμμετέχουν κανονικά το ΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ. Το ΠΑΣΟΚ αποχώρησε, για τους δικούς του λόγους (για να μη βρεθεί αναγκασμένο να καταψηφίσει αναθεωρήσεις με τις οποίες συμφωνεί, όπως αυτή του άρθρου 16) και μπορεί να δημιουργεί εκ του ασφαλούς.

Τι γυρεύουν, όμως, σ' αυτή τη φάρσα τα δύο κόμματα της «αριστεράς». Γιατί νομιμοποιούνται την αναθεώρηση του κόμματος της αριστεράς και ιδιαίτερα στη συνεδρίηση του φοιτητικού κινήματος, που με τον αγώνα του ανάγκασε το ΠΑΣΟΚ να αποχωρήσει από την προαναθεωρητική

■ Το δόλωμα

Κάθε φορά που προωθείται μια ανατροπή στα ασφαλιστικά δικαιώματα των εργαζόμενων, σερβίρεται και ένα δόλωμα για να τοιμητίσουν και να ελαχιστοποιήσουν τις αντιδράσεις τους. Κατά κανόνα, το δόλωμα αυτό αφορά τον τομέα της οικονομικής ενίσχυσης του συστήματος κοινωνικής ασφαλισης. Το 1992, με τον περιβόλητο νόμο Σιούφα, που σάρωσε δικαιώματα, θεσπίστηκε για πρώτη φορά η περιβόλητη τριμερής χρηματοδότηση στην αναλογία που ζητούσε η συνδικαλιστική γραφειοκρατία (2/9 εισφορά του εργαζόμενου, 4/9 εργοδοτική εισφορά, 3/9 κρατική εισφορά). Ορίστε, μ' αυτό τον τρόπο λύνουμε το χρηματοδοτικό πρόβλημα για τα επόμενα 30 χρόνια, υποστήριζε τότε η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Ομως, η ρύθμιση αυτή αφορούσε μόνο τους πρωτεισερχόμενους στην ασφάλιση από 1.1.1993. Μολονότι αυτοί οι εργαζόμενοι ήταν ελάχιστοι σε σχέση με το σύνολο, το κράτος ουδέποτε πλήρωσε τις υποχρεώσεις του στο ακέραιο. Πάντα πλήρωνε «έναντι» και το χρέος χρόνο με το χρόνο μεγάλωνε.

Πριν περάσουν 10 χρόνια, άρχισε και πάλι η φρημολογία για τα ελλείμματα των Ταμείων και τον κίνδυνο κατάρρευσης του συστήματος. Το ΠΑΣΟΚ προσπάθησε να περάσει μια σιρωτική αντιασφαλιστική αλλαγή με το νομοσχέδιο Γιαννίτη, δεν τα κατάφερε και περιορίστηκε στον πιο «ήπιο» νόμο Ρέππα. Δεν παρέλειψε, όμως, να συμψηφίσει παλιές και νέες οφειλές του κράτους προς το ΙΚΑ με κάποια ομόλογα 15ετούς διάρκειας (τα οποία μάλιστα ακόμη δεν έχουν δοθεί στο σύνολό τους) και ταυτόχρονα ν' αλλάξει τον τρόπο συμμετοχής του κράτους στη χρηματοδότηση του συστήματος. Επειδή πλέον είχαν μπει αρκετοί εργαζόμενοι στην ασφάλιση (από το 1993 μέχρι το 2002 είχαν περάσει 9 χρόνια), απότελος της 3/9 θα οδηγούσαν σ' ένα σχετικά μεγάλο ποσό, κατήργησαν τη ρύθμιση και την αντικατέστησαν με επίσημα κρατική επιχορήγηση ίση με το 1% του ΑΕΠ. Δηλαδή, αντί να συνέδουν τη συμμετοχή του κράτους με τους ασφαλισμένους του ΙΚΑ, τη συνέδουν με την πορεία της καπιταλιστικής οικονομίας. Εννοείται, πώς αυτό το 1% διαφριμίστηκε ως η λύση που θα δώσει στο ΙΚΑ τη δυνατότητα να δημιουργήσει αποθεματικά και να μην ανησυχεί για τίποτα μέχρι το 2032 (πάλι για 30 χρόνια έλυσαν το πρόβλημα)!

Εκτοτε, πέρασαν μόλις 5 χρόνια (οι κύκλοι των αντιασφαλιστικών ανατροπών μίκρυναν) και βρισκόμαστε μπροστά σε νέες ανατροπές ασφαλιστικών δικαιώματων. Ποιο είναι το δόλωμα αυτή τη φορά; Ο Λογαριασμός Αλληλεγγύης των Γενεών! Στον οποίο θα μαζεύεται κάθε χρόνο και το 4% του ΦΠΑ. Βρήκε ο Καραμανλής τρόπο για να δικαιολογήσει την αύξηση του ΦΠΑ που ετοιμάζει (για πολιτικούς λόγους δεν την έχει κάνει μέχρι στιγμής). Δηλαδή, θα μας τ' αρπάζει σε μετρητά από την τούτη, για να δώσει κάτι σε κάποια Ταμεία, όπως θ' αντιμετωπίσουν πρόβλημα. Δεν χρειάζεται να σας πουέμε πως ούτε αυτά τα λεφτά δεν θα δίνονται στο ακέραιο, όπως ποτέ δεν δόθηκαν στο ακέραιο τα λεφτά της τριμερούς του Σιούφα και το 1% του ΑΕΠ του Ρέππα. Απλά, θα καταγράφονται σε κάποιους λογαριασμούς, θα μειώνουν το έλλειμμα της γενικής κυβέρνησης κι όταν έρθει η ώρα να δοθούν, κάποια ρύθμιση θα γίνει, κάποια μακροχρόνια ομόλογα θα εκδοθούν και μερικά ακόμη ασφαλιστικά δικαιώματα θα πετσοκοπούν.

■ Κοινοί απατεώνες

Είπε ο Αλογοσκούφης μιλώντας στη Βουλή για το Ασφαλιστικό: «Οι εκτιμήσεις συγκλίνουν ότι οι δαπάνες για συντάξεις, που σήμερα ανέρχονται περίπου στο 13% του ΑΕΠ, τα επόμενα χρόνια θα σημειώσουν αλματώδη άνοδο για να φθάσουν το 2050 στο 25% του ΑΕΠ. Συγκλίνουν, επίσης, ότι η συνεισφορά του κρατικού προϋπολογισμού για την κάλυψη των δαπανών αυτών θα αυξηθεί από το 5,9% του ΑΕΠ, που ήταν το 2007, στο 15% του ΑΕΠ το 2050. Είναι φανερό ότι ο κρατικός προϋπολογισμός δεν μπορεί να αναλάβει ένα τέτοιο βάρος. Διότι, αν επτρόκειτο ο προϋπολογισμός να δαπανά το 15% του ΑΕΠ για τις συντάξεις, είναι προφανές ότι δεν θα μπορούσε να χρηματοδοτήσει επαρκώς όλες δαπάνες, όπως εκείνες που αφορούν την υγεία, την παιδεία, την άμυνα, την ασφάλεια, την γενικότερη κοινωνική πολιτική και την ανάπτυξη της χώρας».

Ας τα πάρουμε με τη σειρά, χωρίς να αφιούμε τις «εκτιμήσεις» που επικαλείται ο Αλογοσκούφης, οι οποίες είναι «τσιμπημένες», για ευνόητους λόγους. Αν το 2050 οι δαπάνες για συντάξεις ως ποσοστό του ΑΕΠ είναι περίπου διπλάσιες από τις σημερινές, αυτό θα σημάνει «χαράς ευαγγέλιο» για τους εργαζόμενους. Διότι θα πάρουν ένα μεγαλύτερο ποσοστό του ΑΕΠ απ' αυτό που παίρνουν σήμερα, γεγονός που είναι στην κατεύθυνση της κοινωνικής δικαιοσύνης. Διότι, το ποσοστό του ΑΕΠ που θα πάρει στις συντάξεις θα αφαιρεθεί από τα καπιταλιστικά κέρδη.

Αμέσως μετά, όμως, αρχίζει το μπαλαμούτι, κοινώς η απατεωνιά. Τι σημαίνει «συνεισφορά του κρατικού προϋπολογισμού για την κάλυψη των δαπανών αυτών». Το διαβάζει κάποιος και θεωρεί ότι το κράτος επιχορηγεί την κοινωνική ασφάλιση με το 5,9% του ΑΕΠ. Ομως, μέσα σ' αυτό το ποσοστό περιλαμβάνεται το ποσό που πληρώνει το κράτος ως ασφαλιστικός οργανισμός. Διότι, όπως είναι γνωστό, το κράτος εισπράττει τις εισφορές των δημόσιων υπαλλήλων και πληρώνει τις συντάξεις τους. Παίρνει, λοιπόν, ο Αλογοσκούφης τα λεφτά που πληρώνει το κράτος για συντάξεις (για τις οποίες έχει εισπράξει εισφορές), προσθέτει και τις λιγοστές επιχορηγήσεις που δίνει σε ορισμένα ασφαλιστικά ταμεία, και φτιάχνει ένα νούμερο με το οποίο μπορεί να κινδυνολογήσει και να ασκήσει οικονομική τρομοκρατία. Αυτό θυμίζει τη γνωστή παροιμία «τρεις το λάδι, τρεις το ξύδι, έξι το λαδόξυδο».

■ Ο Γκαργκάνας ξαναχτυπά

Αχόρταγοι καπιταλιστές

«Τι θέλετε δηλαδή, να μοιράσουμε τα κέρδη των τραπεζών;» Ετοι απόντησε ο διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας Ν. Γκαργκάνας σε δημοσιογραφικό ερώτημα που σύγκρινε την άποψή του περί περιορισμού των μισθωτών με τις αυξήσεις των τραπεζών κέρδων κατά 50, 60 και 100%.

Κυνική, αλλά ειλικρινέστατη απάντηση. Τα καπιταλιστικά κέρδη είναι σαν τις ιερές αγελάδες: δεν πρέπει να τα αγγίζεις. Οταν το σύστημα αντιμετωπίζει δυσκολίες, τα καπιταλιστικά κέρδη πρέπει να παραμένουν άθικτα και το «κάγκελο» να πληρώνουν οι εργαζόμενοι.

Ο Γκαργκάνας, βέβαια, είναι γνωστός. Εδώ και χρόνια, είτε με κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ είτε με κυβερνήσεις ΝΔ, λειτουργεί ως πολιορκητικός κριός των δυναμών του κεφαλαίου. Λέει αυτά που διστάζουν να πουν οι κυβερνήσεις (πολλές φορές που διστάζει να πει ακόμα και ο ΣΕΒ), κάνει ιδεολογική επεξεργασία, ανοίγει δρόμους. Ποια κυβέρνηση θα τολμούσε να πει, για παρείχαντας.

Αυτές οι δηλώσεις Γκαργκάνα, όμως, διαφέρουν από την επονειλημένης αναφορές στο «κόστος εργασίας». Λες και η εργασία είναι ένας από τους «συντελεστές της παραγωγής» (ο άλλος βασικός «συντελεστής» είναι το κεφαλαίο), οπότε το ζήτημα είναι να μοιραστούν «δίκαια», δηλαδή «αναλογικά» τα κέρδη ανάμεσα στους «δύο συντελεστές». Οι κεφαλαιοκράτες να πάρουν αυτά που «αναλογούν» στην επένδυσή τους σε κεφαλαίο και οι εργαζόμενοι να πάρουν αυτά που «αναλογούν» στην εργασία των μισθών, για να καλύψετε έτσι τις απώλειες από την ακρίβεια (και όχι μόνο).

Κατά τα άλλα, ο Γκαργκάνας δεν παρέλειψε να καταθέσει τον οβιό του στην ιδεολογική προετοιμασία της αντιασφαλιστικής επίθεσης, στηρίζοντας το νομοσχέδιο που ετοιμάζεται οι καπιταλιστικές θεωρίες και απαιτήστε την αύξηση των μισθών, για να καλύψετε έτσι τις απώλειες από την ακρίβεια (και όχι μόνο).

Κατά τα άλλα, ο Γκαργκάνας δεν παρέλειψε να καταθέσει τον οβιό του στην ιδεολογική προετοιμασία της αντιασφαλιστικής επίθεσης, στηρίζοντας το νομοσχέδιο που ετοιμάζεται οι καπιταλιστικές θεωρίες και απαιτήστε την αύξηση των μισθών, για να καλύψετε έτσι τις απώλειες από την ακρίβεια (και όχι μόνο).

Το κεφαλαίο δεν δημιουργεί καριά νέα αξία. Απλά μεταφέρει στα παραγόμενα εμπορεύματα την αξία του (απόσβεση). Το μόνο στοιχείο της παραγωγής που δημιουργεί νέα αξία είναι η εργασία. Ομως, από την αξία που παρέχει η εργασία, ο εργαζόμενος παρείχει την αποτίθεση της αναλογίας της παραγωγής στην κεφαλαίο και προσπάνω από τα ζητήματα που αφορούν το συγκεκριμένο κλάδο. Πρόκειται για κίνηση στην κατεύθυνση της αποδυνάμωσης των κλαδικών συμβάσεων εργασίας.

υπογράφει η ΟΣΝΙΕ που η κυβέρνηση αρνείται να κηρύξει τη σύμβαση υποχρεωτικά εκτελεστή. Κι αυτό λέει πολλά και σίγουρα κάτι παραπάνω από τα ζητήματα που αφορούν το συγκεκριμένο κλάδο. Πρόκειται για κίνηση στην κατεύθυνση της αποδυνάμωσης των κλαδικών συμβάσεων εργασίας.

Με προκλητικό τρόπο η υφυπουργός Εργασίας Σ. Καλαντζάκου, συνεχίζοντας παρόμοια τακτική του προκατόχου της Γ. Γιακουμάτου, αρνείται να κηρύξει υποχρεωτικά εκτελεστή την κλαδική συλλο

■ Στόχος της ασφαλιστικής μεταρρύθμισης

Στον κοινό παρονομαστή της αθλιότητας

Σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, μέσα στη βρδομάδα η κυβέρνηση θα δημοσιοποιήσει το νέο αντιασφαλιστικό νομοσχέδιο. Ηδη έχουν διαφανεί οι στόχοι της προπτγάνδιας της. Θέλει να περάσει την ίδια ότι το νομοσχέδιο αυτό δεν είναι ό,τι χειρότερο, αφού δεν θγει τα γενικά όρια ηλικίας, ούτε το ύψος των συντάξεων, αλλά πλήττει ορισμένες μόνο κατηγορίες ασφαλισμένων. Με βάση αυτή την ίδια καλλιεργείται το «διαίρει και βασιλεύει». Τι σε νοιάζει εσένα για τους μηχανικούς, τους γιατρούς και τους δικηγόρους; Αφού δεν σε πιάνει η ρύθμιση για τις γυναίκες με ανήλικα παιδιά, γιατί να απεργήσεις και να χάσεις μεροκάματα; Και πάει λέγοντας.

Οσοι πέφτουν θύματα της κυβερνητικής προπτγάνδιας και κάνουν τέτοιες σκέψεις δεν έχουν καταλάβει την ουσία του Ασφαλιστικού και τις στοχεύσεις των συνεχών αλλαγών. Δε βλέπουν ότι δύλα είναι αλυσίδα: σήμερα εσύ, αύριο εγώ. Ποιες είναι οι βασι-

κές στοχεύσεις των συνεχών ανατροπών που βρίσκονται σε εξελίξιξη εδώ και 18 χρόνια και θα συνεχιστούν και τα επόμενα χρόνια; Θα λέγαμε ότι είναι δύο:

α) Να εξαφανιστεί κάθε όριο ηλικίας που είναι κάτω από τα 65, ώστε στη συνέχεια να έχουμε γενική τάση αύξησης και πάνω από τα 65 (χωρίς τις «εθελοντικές» φιοριτούρες). Ηδη, με το νόμο Σιούφα οι μετά το 1992 εργαζόμενοι πήγαν άνδρες-γυναίκες στα 65 (60 στα ΒΑΕ). Με το νέο νόμο επομένονται να «σπρώχουν» προς τα πάνω μερικές ακόμα κατηγορίες. Υστερα από λίγο θα επιχειρήσουν να απεντάξουν την πλειοψηφία των επαγγελμάτων από τα ΒΑΕ.

β) Να εξισωθούν οι ασφαλιστικές παροχές στον κοινό παρονομαστή της αθλιότητας. Αυτό το στόχο εξυπηρετούν οι συγχωνεύσεις (όχι μόνο στην κύρια, αλλά και στην επικουρική σύνταξη και στους κλάδους υγείας), όπως και το ανακάτεμα ελλειμμάτων και πλεονασμάτων. Μόλις ολοκληρω-

θεί η οργανωτική πλευρά, θα αρχίσουν οι παρεμβάσεις για την εξίσωση των όρων ασφαλίσης και συνταξιοδότησης, που φυσικά θα γίνεται προς τα κάτω.

Αν, λοιπόν, δούμε το Ασφαλιστικό κάτω απ' αυτό το πρίσμα και όχι μέσα από τον παραμορφωτικό φακό που στήνει η κυβερνητική προπτγάνδα, θα καταλάβουμε ότι κάθε ρύθμιση μας αφορά όλους. Γιατί κάθε ρύθμιση, ακόμα και η πιο επιμέρους, ακόμη και αυτή που αφορά μια μικρή κατηγορία εργαζόμενων, υπηρετεί την ενιαία στρατηγική των δυνάμεων του κεφάλαιου.

Κατά συνέπεια, θα πρέπει να παραμεριστεί κάθε συντεχνική αντίληψη, να πεταχτεί στα σκουπίδια η θεωρία περί «προνομιούχων» και μη, περί θηγόμενων και μη, και να ενωθούμε σ' ένα ενιαίο μέτωπο. Ενα μέτωπο των ανθρώπων της μισθωτής εργασίας, αλλά και των εργαζόμενων μικροαστών, με στόχο να μπει ο πρώτος φραγμός και ν' ανοίξει ο δρόμος για κατακτήσεις.

■ Ρύθμιση για τα ΒΑΕ των μόνιμων υπαλλήλων ΟΤΑ

Ξαναζεσταίνουν μια ξινισμένη σούπα

Ηεισήγηση του Ελεγκτικού Συνέδριου ενάντια στη ρύθμιση για τη συνταξιοδότηση των ασφαλισμένων στα ΒΑΕ γυναικών εργαζόμενων στους ΟΤΑ κατά 5 χρόνια νωρίτερα από τους άνδρες και οι συζητήσεις που αυτή η εισήγηση προκάλεσε, επεισοδίαν το γενικότερο ζήτημα της ρύθμισης που με τη μορφή τροπολογίας στο νομοσχέδιο για τα συνταξιοδοτικά των δικαστικών φέρνει η κυβέρνηση. Μιας ρύθμισης που υποτίθεται ότι αίρει μια υφιστάμενη αδικία στο συνταξιοδοτικό καθεστώς των μόνιμων εργαζόμενων των ΟΤΑ, εξισώνοντάς τους με τα ισχύοντα για τους συναδέλφους τους που εργάζονται με συμβάσεις ιδιωτικού δικαιου στα διάφορα επαγγέλματα, ενώ στην πραγματικότητα πρόκειται για σκέτη κοροϊδία, στην οποία συμπράττει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΠΟΕ-ΟΤΑ. Η κυβέρνηση χρειάζεται αυτή την τροπολογία, για να θολώσει τα νερά ενόψει αντιασφαλιστικού νομοσχέδιου, ενώ η συνδικαλιστική γραφειοκρατία συμπράττει, για να δικαιολογήσει την απραξία της τόσα χρόνια και το αισχρό ξεπούλημα της μεγάλης απεργίας του κλάδου την άνοιξη του 2006.

Τι προβλέπει η περιβόητη τροπολογία που ετοίμασε η κυβέρνηση; Ο, τι ακριβώς προέβλεπε ο νόμος 2703 του 1999

(έχουν προστεθεί λίγα επαγγέλματα στη λίστα των ΒΑΕ, ενώ απουσιάζουν πολλά από τα επαγγέλματα-ειδικότητες που έχουν προτείνει οι εργαζόμενοι και η συνδικαλιστική τους εκπροσώπηση και που στον ίδιωτο τομέα ανήκουν στα ΒΑΕ).

Νέα ρύθμιση με επαναφορά στην ουσία παλιού νόμου; Ετσι ακριβώς είναι. Και γιατί το πρόβλημα δεν λύθηκε με εκείνον τον πολιό νόμο του 1999 και εξακολουθεί να χρονίζει; Γιατί απλούστατα, ο νόμος εκείνος ήταν από αδιάφορος έως ασύμφορος για τους εργαζόμενους. Από τη μία τους καλούσε να πληρώσουν ένα γερό χαράτσι ως επασφάλιστρο για την ένταξή τους σε καθεστώς ανάλογο μ' αυτό των ΒΑΕ και από την άλλη, όσοι έκαναν χρήση των διατάξεων του για σύνταξη στα 58-53 (άνδρες γυναίκες) θα έπρεπε να συμβιβαστούν με μεγάλες περικοπές στις συντάξιμες αποδοχές τους.

Ετσι, οι εργαζόμενοι άφησαν να περάσουν οι προθεσμίες που έθετε εκείνος ο νόμος χωρίς να κάνουν αιτήσεις ένταξης. Προτίμησαν να δουλέψουν περισσότερα χρόνια, παρά να βγουν στη σύνταξη στα 58-53 παίρνοντας πολύ μικρότερη σύνταξη.

Ερχονται, λοιπόν, σήμερα κυβέρνηση και συνδικαλιστική γραφειοκρατία και προσφέρουν ως λαχταριστό φαγητό μια ξινισμέ-

νη σούπα την οποία ξαναζέσταν και πασπάλισαν με περισσότερο πιπέρι. Οταν οι εργαζόμενοι των ΟΤΑ δουν τη νέα ρύθμιση και ενημερωθούν τι ακριβώς προβλέπει, είναι βέβαιο ότι θα την αφήσουν «ανεκμετάλλευτη», όπως άφησαν και τη διάταξη του 1999.

Πώς μπορεί να υπάρξει αποκατάσταση της αδικίας; Μόνο με την πραγματική αντιστοίχιση στους μόνιμους υπαλλήλους όλων όσων ισχύουν, με βάση τον κανονισμό ΒΑΕ του ΙΚΑ, για τους εργαζόμενους με συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου.

α) Με την ένταξη, καταρχάς, όλων των ειδικοτήτων που στον ίδιωτο τομέα ανήκουν στα ΒΑΕ.

β) Με τη θέσπιση και στο δημόσιο των κανόνων συνταξιοδότησης που ισχύουν στον ίδιωτο τομέα για τα ΒΑΕ (εννοείται πως οι αντεργατικές ρυθμίσεις που ανέβασαν το δρόμο στα 60 για τους εργαζόμενους μετά το 1993 και εξίσωσαν άνδρες-γυναίκες πρέπει να καταργηθούν).

γ) Με τη διαγραφή του όρου για πληρωμή επαχθόυς επασφάλιστρου για τα χρόνια που οι εργαζόμενοι αυτοί δεν ανήκαν στα ΒΑΕ, χωρίς δική τους ευθύνη. Και μην πει κανείς ότι αυτό είναι... μαξιμαλιστικό άιτημα, διότι αυτή ήταν η κρατούσα άποψη (θεωρητικά και πρακτικά) στο ασφαλιστικό σύστημα, μέ-

χρι τον περιβόητο νόμο Σιούφα. Οποιος εργαζόμενος εντασσόταν εκ των υστέρων στα ΒΑΕ δεν πλήρωνε εξαγορά επασφάλιστρου. Θεωρούνταν ότι η φθοροποιός επίδραση του επαγγέλματος στον ανθρώπινο οργανισμό επέρχεται όχι από τότε που το επάγγελμα χαρακτηρίστηκε βαρύ, αλλά από τότε που ο εργαζόμενος άρχισε να εργάζεται στο συγκεκριμένο επάγγελμα. Το ΙΚΑ ακολουθούσε αυτή την ερμηνεία και το θέμα λύθηκε νομοθετικά με το νόμο 1880/1990. Ήρθε, όμως, ο αντιασφαλιστικός νόμος Σιούφα και κατάργησε αυτή τη διάταξη, επιβάλλοντας εξαγορά.

Την ίδια αντιασφαλιστική λογική ακολουθεί σήμερα η κυβέρνηση και η ΠΟΕ-ΟΤΑ συναινεί, αδιαφορώντας για τα ποσά που καλούνται να πληρώσουν οι εργαζόμενοι. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία για όλ' αυτά κάνει το κορόιδο. Εως τώρα δεν έχει κάνει καμιά ενημέρωση στους εργαζόμενους για τη «νέα» ρύθμιση, ενώ στην επιστολή που έστειλε στους υπουργούς στις 20 Φλεβάρη, αμέσως μόλις έγινε γνωστή η εισήγηση του Ελεγκτικού Συνέδριου, ασχολείται μόνο με τα όρια ηλικίας των γυναικών, χωρίς να λέει τίποτα για τη ρύθμιση, με την οποία προσανώνεται.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία για όλ' αυτά κάνει το κορόιδο. Εως τώρα δεν έχει κάνει καμιά ενημέρωση στους εργαζόμενους για τη «νέα» ρύθμιση, ενώ στην επιστολή που έστειλε στους υπουργούς στις 20 Φλεβάρη, αμέσως μόλις έγινε γνωστή η εισήγηση του Ελεγκτικού Συνέδριου, ασχολείται μόνο με τα όρια ηλικίας των γυναικών, χωρίς να λέει τίποτα για τη ρύθμιση, με την οποία προσανώνεται.

Η ισότητα που φέρνει την ανισότητα

«Το ίσο δίκαιο είναι άνισο δίκαιο», έγραψε ο Μάρκ πριν από ενάμισι αιώνα. Διότι απευθύνεται σε ανθρώπους που είναι διαφορετικοί, που έχουν διαφορετικές ανάγκες.

Θυμηθήκαμε τη φράση του, καθώς άναψε και πάλι η συζήτηση για την εξίσωση των ορίων συνταξιοδότησης ανδρών και γυναικών, απ' αφορμή εισήγηση του Ελεγκτικού

Τα αδιέξοδα των μακεδονομάχων του Μπρανκαλέόνε

Αρκεί ένα απλό ερώτημα για να καταρρέυσει σαν πύργος από τραπουλάχαρτα ολόκληρη η επιχειρηματολογία μερικών... προοδευτικών (ου μην και... αριστερών) εθνικιστών, που υποστηρίζουν ότι η ελληνική εθνικιστική αντίθεση στο δικαίωμα της γειτονικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας να ονομάζεται έτσι, έχει να κάνει με την ιστορική αλήθεια και με την καταπολέμηση του εθνικισμού με τον οποίο οι γείτονες διαποδιγούνται τα παιδιά τους. Αν γίνει δεκτή η διπλή ονομασία (που όλοι τούτοι είναι έτοιμοι να αποδεχτούν, διαχωρίζονται κατά τούτο από τους δεξιούς εθνικιστές), αν δηλαδή η γειτονική χώρα έχει ένα συνταγματικό όνομα (Δημοκρατία της Μακεδονίας) και ένα άλλο για τις διεθνείς σχέσεις (Βόρεια Μακεδονία, Νέα Μακεδονία ή κάτι παρεμφερές), ποιο θα είναι το αποτέλεσμα στο πεδίο που αυτοί εδράζουν την αντίθεσή τους; Θα καταργηθεί μήπως η κυρίαρχη ιδεολογία του μακεδονισμού, που θέλει τους γείτονες να έλκουν την καταγωγή κατευθείαν από τους αρχαίους Μακεδόνες; Θα σταματήσει η εθνικιστική διαποδιγόγηση της νεολαίας με βάση αυτά τα γελοία και αντιεπιστημονικά ιδεολογίματα; Κάθε νουνεχής άνθρωπος θα απαντήσει πως όχι μόνο δεν θα εξαφανιστούν όλα τούτα, αλλά αντίθετα τα φαινόμενα θα ενταθούν, καθώς θα έχει πληργεί η εθνική περηφάνεια (η εδραζόμενη έστω πάνω σ' ένα μύθο) ενός λαού, ο οποίος θα παραδοθεί πιο εύκολα στα νύχια των εθνικιστών ηγετών και της κυρίαρχης ιδεολογίας.

Ομως, οι... προοδευτικοί (ου μην και... αριστεροί) «μακεδονομάχοι» δε θέτουν τέτοια απλά ερωτήματα. Αρκούνται στους υψηλετείς μυξιάρικους μονολόγους τους, από τις στήλες των εφημερίδων μέσω των οποίων εξασφαλίζουν το παντεσπάνι τους. Γιατί δε θέλουν να παραδεχτούν δυο πράγματα. Πρώτο, ότι ανάλογης γελοιότητας και αντιεπιστημονικότητας είναι και η κυριαρχηθεία της «τρισχιλιετούς ιστορικής συνέχειας του ελληνικού έθνους», που εκ των υστέρων συγκρότησε το νεοελληνικό κράτος (ως γνωστόν, ούτε στους εκπροσώπους του ελληνικού διαφωτισμού ούτε στους αγωνιστές του '21 υπήρχε τέτοια ιδεολογία) και την οποία οι ίδιοι προσκυνούν, αναζητώντας ανύψωση

της μικρότητάς τους μέσω της αναφοράς στα «κλέψα των προγόνων». Δεύτερο, ότι δύος ο καυγάς πλέον έχει το χαρακτήρα της επιδειξης κρατικού τοπισμού που έναντι ενός αιθνεντούρου γείτονα. Πρέπει οώνει και καλά να κερδηθεί η «μίας και μοναδική σύνθετη ονομασία», απαγορεύοντας σε ένα τυπικά ανεξάρτητο κράτος να επιπλέξει το όνομά του. Να επιβληθεί το και καλά η ελληνική εθνικιστική απαίτηση, έστω και ελαφρώς παραλλαγμένη (τότε που η γειτονική χώρα δεχόταν μια σύνθετη ονομασία -βλέπε πρόταση Πινέιρο- οι Μπρανκαλέόνε-μακεδονομάχοι των Αθηνών ούτε που ήθελαν ν' ακούσουν και μάζευαν τα πλήρη σε αφινισμένα εθνικοφασιστικά συλλαλητήρια ενάντια στους «γυρφοσκοπιανούς», απαιτώντας «όνομα που δεν θα περιέχει τη λέξη Μακεδονία και τα παράγωγά της».

Υποστηρίζοντας τη λύση του βέτο, ένας απ' αυτούς τους... προοδευτικούς (ου μην και... αριστερούς) αρθρογράφους έφτασε στο σημείο να φέρει ως παράδειγμα τα βέτο που έθεσαν στην ΕΕ η Βρετανία και η Ισπανία για την αλειφά του μπακαλιάρου και την παράγωγά της. Υποστηρίζοντας τη λύση του βέτο, ένας από αυτούς που ήθελαν να έλκησεν την καταγωγή κατευθείαν από τους αρχαίους Μακεδόνες; Θα σταματήσει η εθνικιστική διαποδιγόγηση της νεολαίας με βάση αυτά τα γελοία και αντιεπιστημονικά ιδεολογίματα; Κάθε νουνεχής άνθρωπος θα απαντήσει πως όχι μόνο δεν θα εξαφανιστούν όλα τούτα, αλλά αντίθετα τα φαινόμενα θα ενταθούν, καθώς θα έχει πληργεί η εθνική περηφάνεια (η εδραζόμενη έστω πάνω σ' ένα μύθο) ενός λαού, ο οποίος θα παραδοθεί πιο εύκολα στα νύχια των εθνικιστών ηγετών και της κυρίαρχης ιδεολογίας.

Αμφιβόλιουμε αν και τώρα, που τα περιθώρια στένεψαν επικίνδυνα, καθώς οι αμερικανονατοϊκοί έχουν τα δικά τους σχέδια, θα υπάρξει απεγκλωβισμός. Η κυβέρνηση συζητά την πρόταση Νίμιτς, όμως δεν την έχει αποδεχτεί και μάλλον δεν θα την αποδεχτεί όσο βάλλεται από ΠΑΣΟΚ, ΛΑΟΣ και λοιπές... πατριωτικές δυνάμεις. Ο Καραμανλής και οι σύμβουλοί του σκέπτονται πραγματιστικά: Αποδοχή της

πρότασης Νίμιτς σημαίνει για μας πολιτική χασούρα προς τα δεξιά (ΛΑΟΣ) και τ' αριστερά (ΠΑΣΟΚ). Αν μάλιστα η Μακεδονία αφνηθεί την πρόταση Νίμιτς, όπως είναι σφόδρα πιθανό, τότε θα φάρχνουμε τρύπα να κρυφτούμε, αφού θα κατηγορηθούμε ότι αποδεχτήκαμε μια πρόταση χωρίς να έχουμε διασφαλίσει αποδοχή της από την άλλη πλευρά και έτσι γίναμε ρόμπτες έναντι ενός κράτους-κουτσουλιά. Αντίθετα, με το βέτο στη σύνοδο κορυφής του ΝΑΤΟ, από τη μια γινόμαστε εθνικοί ήρωες και από την άλλη ξεφοτωνάμαστε... ηωκά το πρόβλημα. Χάνουμε ενδόξως στο πεδίο της μάχης.

Αμερικανοί διπλωμάτες, που είναι σε θέση να γνωρίζουν, υποστηρίζουν πως έχει ήδη βρεθεί η νομική φόρμουλα για την προώθηση της ένταξης της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ, με παράκαμψη του ελληνικού βέτο, που θα έχει μόνο συμβολική σημασία. Ως εναλλακτική λύση υπάρχει η απόδοση στη Μακεδονία της ιδιότητας του κράτους-παραπτηρήτη, με το όνομα FYROM, που παρακάμψτε το ελληνικό βέτο, ενώ δεν καθυστερεί το νατοϊκό σχεδιασμό. Από την άλλη, το ελληνικό βέτο θα σημαίνει στην πράξη μονομερή καταγγελία της λεγόμενης ενδιάμεσης συμφωνίας, η οποία προβλέπει ότι δεν θα παρεμποδιστεί η ένταξη της Μακεδονίας σε διεθνείς οργανισμούς με το όνομα FYROM. Ετσι, η κυβέρνηση της Μακεδονίας θα μπορεί να προσφύγει στη γενική συνέλευση του ΟΗΕ, ζητώντας να γίνει δεκτή η χώρα με το συνταγματικό της όνομα. Αν αποφασιστεί κάτι τέτοιο (που είναι το πιο πιθανό), τότε το πρόβλημα θα λυθεί, οι ελληνικές κυβερνήσεις δεν θα το «χουν μέσοι στα πόδια τους και ο Καραμανλής θα μείνει με τη δόξα του βέτο (η Μπακογιάνη στο μεταξύ θα την έχει κάνει από το ΥΠΕΞ, ώστε να μείνει κι αυτή ως η υπουργός που έθεσε το βέτο).

Νομίζουμε πως δεν έχει κανένα νόημα να καταπιαστούμε με τις πολιτικές λεπτομέρειες αυτής της... πονημένης ιστορίας του ελληνικού ενδιαφέροντος, σχετίζεται με τον εγχώριο κομματικό ανταγωνισμό και γ' αυτό καμιά κυβέρνηση δεν τόλμησε να επιχειρήσει τον απεγκλωβισμό με μια έντιμη κίνηση.

Αμφιβόλιουμε αν και τώρα, που τα

■ Επιχειρησιακό Πρόγραμμα «Εκπαίδευση και Δια Βίου Μάθηση»

Βασικός στόχος η σύνδεση με την αγορά

τας-αξιολόγησης των συντελεστών του εκπαιδευτικού συστήματος».

Δηλαδή στόχος για την επόμενη χρονική περίοδο είναι η επιστροφή του επιθεωρητισμού, η κατηγοριοποίηση μαθητών-εκπαιδευτικών σχολικών μονάδων, η ένταση του αυταρχισμού, το σπρώχημα της εκπαίδευσης και ιδιαίτερα των πανεπιστημάτων στην αγκαλιά των επιχειρήσεων, μέσω της εφαρμογής των νόμων της αξιολόγησης (που ψηφίστηκαν από ΠΑΣΟΚ και ΝΔ) σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης.

Εξυπηρετώντας τις ανάγκες της ογκοράς για προσωπικό που θα κατέχει στοιχειώδεις γνώσεις στις νέες τεχνολογίες (η πρόσβαση στη γνώση των υπολογιστών υπόκειται και πάλι στους περιορισμούς που θέτει η κατοχή των μέσων παραγωγής, τώρα περισσότερο εξελιγμένων λόγω των κατακτήσεων της τεχνολογίας και της πληροφορικής, από την τάξη των κεφαλαιοκρατών), το Επιχειρησιακό Πρόγραμμα, έχει ως ειδικό στόχο και την «επιπτώξη του περιθώνη Ανάπτυξη-Ανταγωνιστικότητα-Εκπαίδευση-Απασχόληση».

Ανάπτυξη και ανταγωνιστικότητα για το κεφαλαίο σημαίνουν αύξηση της κερδοφορίας του και ένταση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων, μέσω της γενίκευσης των ελαστικών εργασιακών σχέσεων, της μαύρης επισφαλούς εργασίας και της άλωσης των εργασιακών δικαιωμάτων. Υπηρετώντας μια τέτοια κατεύθυνση, η Παιδεία, ως προθλαμός της παραγωγής, οφείλει να μερικοποιεί όλο και περισσότερο τους μαθητές και να «διδάσκει» σε αυτούς τις δεξιότητες που απαιτεί κάθε φορά η αγορά, διαμορφώντας τους αυριανούς υποταγμένους απασχολήσμους. Πολύ χαρακτηριστικά, το πρόγραμμα επισημαίνει πως η «σύνδεση του εκπαιδευτικού συστήματος με την αγορά εργασίας σημαίνει ότι το περιεχόμενο της γνώσης και γενικά των προσόντων που αποκτούνται με την εκπαίδευτη διαδικασία πρέπει να ανταποκρίνεται στις ανάγκες και τη ζήτηση που διαμορφώνονται».

Κάνοντάς μας λιανά πώς θεωρούν την «ποιοτική αναβάθμιση της εκπαίδευσης», οι συντάκτες του Επιχειρησιακού Προγράμματος, περιγράφουν τους ειδικούς στόχους της Δ' περιόδου. Οι ειδικοί στόχοι είναι «η αναμόρφωση, ο εκσυγχρονισμός του εκπαιδευτικού συστήματος», προφανώς στην κατεύθυνση που περιγράψαμε παραπάνω, με τα κατάλληλα αναλυτικά προγράμματα και βιβλία και η βρόμικη «αποκέντρωση της εκπαίδευσης», ώστε τα άλιτρα στοιχεία της εκπαίδευσης να συντάξουν με τη σειρά του και ο «επαναπροσδιορισμός του ρόλου της αρχικής επαγ

■ Νομοσχέδιο για την έρευνα και τεχνολογία

Κόκκινη κλωστή τα κέρδη του κεφαλαίου

Την πλήρη υποταγή της έρευνας στις δυνάμεις της αγοράς, την αύξηση των κερδών του κεφαλαίου με την ενίσχυση αποκλειστικά των ευκαιριών για «έρευνες αιχμής», τη σύνδεση των αποτελεσμάτων της έρευνας με ιδιωτικούς κριτήρια και όχι ακαδημαϊκά με γνώμονα το όφελος της εργαζόμενης κοινωνίας και του ανθρώπου, προσιωνίζει το νέο νομοσχέδιο για την έρευνα και την τεχνολογία.

Το νομοσχέδιο αυτό, μαζί με το νόμο-πλαίσιο που ψηφίστηκε πέρυσι και το νομοσχέδιο για τα μεταπτυχιακά, που θα έρθει σε λίγο καιρό στη βουλή, θα βάλει την ταφρόπλακα πάνω στο Δημόσιο Πλανετιστήμιο, ολοκληρώνοντας τη «μεταρρυθμιστική προσπάθεια» του Καραμανλή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Παρά τα μεγάλα λόγια για ενίσχυση της βασικής έρευνας, η οποία αποτελεί και το δεύτερο συστατικό της ύπαρξης των πανεπιστημών μετά τη διδασκαλία (έστω τύποις, μιας και η υπάρχουσα δομή έχει μετατρέψει προ πολλού τα πανεπιστήμια και τους ερευνητές καθηγητές σε κυνηγούς ευρωπαϊκών και ιδιωτικών προγραμμάτων εφαρμοσμένης έρευνας), δίνεται έμφαση στα ερευνητικά κέντρα και ιδρύματα, ώστε η έρευνα να οργανώνεται απόλυτα με τους όρους και τα συμφέροντα του κεφαλαίου και της αγοράς και τα πανεπιστήμια αντιπετωτίζονται μόνο ως δεξαμενές ερευνητών, οι οποίοι για να αναπτύξουν ερευνητική δραστηριότητα και να χρηματοδοτηθούν πρέπει να διεκδικήσουν ανταγωνιστικά τη συμμετοχή τους στις διαδικασίες που προβλέπει το νομοσχέδιο.

Ενα σημείο, που περνάει στα ϕιλά και που όμως έχει τη σημασία του, είναι ότι το νομοσχέδιο προτρέχει της κατάργησης του άρθρου 16 του Συντάγματος. Ετοι στο άρθρο 2, στον ορισμό των Ανώτατων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων, αποφεύγεται η αναφορά στην έννοια της παραγράφου 5 του άρθρου 16 του Συντάγματος (που υπήρχε στο προηγούμενο σχέδιο νόμου). Αναφέρεται μόνο η διάκριση σε Πανεπιστημιακό Τομέα και Τεχνολογικό Τομέα. Προφανώς για να μην υπάρξουν προσκόμματα στις μελλοντικές εξελίξεις με την αναγνώριση των Κέντρων Ελευθέρων Σπουδών, αλλά και στο μερίδιο της έρευνας που ευελπιστούν να πάρουν τα «ανωτατοποιημένα» ΤΕΙ.

Το νομοσχέδιο, όπως ομολογείται και στην αιτιολογική έκθεση, έρχεται «να ενσωματώσει τα πορίσματα της ευρωπαϊκής πολιτικής και των σχετικών πρωτοβουλιών και οδηγιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την έρευνα», όπως αυτά καθορίστηκαν από τη στρατηγική της Λισανθρόνας. Η Ελλάδα, συνδεδεμένη στο άρμα του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, καλείται να συνεισφέρει με τις δυνάμεις της (έστω τις ελάχιστες) στο σύντομο να καταστεί η ΕΕ «η πιο ανταγωνιστική και δυναμική οικονομία στον κόσμο». Καλείται δηλαδή να βοηθήσει τις ιμπεριαλιστικές ευρωπαϊκές χώρες να κερδίσουν πόντους στον ανταγωνισμό τους με τις δυνά-

μεις των ΗΠΑ, της Κίνας κ.λπ. Αυτό βεβαίως δε σημαίνει ότι οι επιπλογές αυτές δεν εξυπηρετούν ταυτόχρονα και το ελληνικό κεφαλαίο.

Με βερμπαλιστική γλώσσα και εκφράσεις του τύπου «κοινωνία της γνώσης», «ευρωπαϊκός χώρος έρευνας», «αριστεία» και τα ρέστα, το νομοσχέδιο έχει στόχο, στο πλαίσιο της στρατηγικής της Λισανθρόνας, να θέσει οποιαδήποτε ερευνητική δραστηριότητα στην υπηρεσία της κερδοφορίας του κεφαλαίου, ντόπιου και ξένου και να μετρήσει με βάση αυτό το στόχο την «αποτελεσματικότητα» αυτής της έρευνας.

Η «αποδοτικότητα» των ερευνητικών κέντρων και η «αποτελεσματικότητα» των ερευνητικών τους προσπαθειών θα συνδέεται και με τη χρηματοδότησή τους και θα κρίνεται με βάση ένα σύστημα διαφορούς εσωτερικής και εξωτερικής αξιολόγησης, ένα από τα κριτήρια της οποίας θα είναι η «αριστεία στην έρευνα αιχμής». Οπως αντιλαμβάνετε όλοι θα τρέχουν να προσκυνούν τις καπιταλιστικές επιχειρήσεις, ιδιαίτερα όταν η κρατική χρηματοδότηση είναι με το σταγονόμετρο. Χρήσιμο να ερευνηθεί είναι αποκλειστικά ότι συμφέρει τις επιχειρήσεις και την αποκόμιση μέγιστου κέρδους, με έμφαση τις νέες τεχνολογίες. Κάθε ερευνητική προσπάθεια σε επιστήμες και τομείς, της οποίας τα αποτελέσματα μπορεί να έχουν μακροπρόθεσμη εφαρμογή ευεργητική για τον άνθρωπο θα παραγκωνιστεί και θα απονήσει. Γ' αυτό και το νομοσχέδιο μόνο για ζεκάρφωμα στην ουσία, αναφέρει αριστα δράσεις που αφορούν σε ανθρωπιστικές και κοινωνικές επιστήμες, ενώ ολόκληρο διαπνέεται από έντονο επιχειρηματικό πνεύμα. Άλλωστε, όπως η ίδια η κυβερνητική πλειοψηφία επεσήμανε «κεντρικού άξονες του νομοσχέδιου είναι η αντιμετώπιση των ερευνητικών προβλημάτων της έρευνας και η σύνδεση της επιστήμης με τη βιομηχανία, έτσι ώστε να επιτευχθούν απτά και μετρήσιμα αποτελέσματα».

Για να εξασφαλιστεί ο απόλυτος έλεγχος και η υποταγή στη στρατηγική για την έρευνα και την τεχνολογία, που χαράσσει η ελληνική αστική τάξη και η εκάστοτε κυβερνηση που διαχειρίζεται τα συμφέροντά της, στην κατεύθυνση και των διεθνών υποχρεώσεων της στο πλαίσιο των καπιταλιστικών οργανισμών και των συμφωνιών, επικεφαλής του συστήματος έρευνας τίθεται ο διοικητής.

Συγκροτείται ένα συγκεντρωτικό, πολύπλοκο, γραφειοκρατικό διοικητικό και διαχειριστικό σύστημα, έξω από τα πανεπιστήμια, ώστε να εξασφαλιστούν συνθήκες απόλυτης μυστικότητας, ασφάλειας και πειθαρχησης των επιστημόνων στην κυρίαρχη πολιτική για την έρευνα, που κάτω από κάθε πέτρα του ξεφυτρώνει και ένας καπιταλιστής και επιχειρηματίας.

Το σχεδιασμό και τη χάραξη της «εθνικής πολιτικής για την έρευνα, καθώς και τη γενική πολιτική της κατανομής των σχετικών κονδυλίων, έχει η Διυπουργική Επιτροπή για την Έρευ-

να και την Τεχνολογία (ΔΕΕΤ), επικεφαλής της οποίας τίθεται ο πρωθυπουργός και μέλη της είναι σχεδόν το σύνολο του υπουργικού συμβουλίου. Η ΔΕΕΤ εκτός από τη χάραξη της μακροπρόθεσμης στρατηγικής, έχει ως έργο την οριοθέτηση σαφών στόχων και χρονοδιαγραμμάτων και τη διατύπωση προτάσεων για τους τρόπους και τις πηγές χρηματοδότησης.

Στη ΔΕΕΤ εισηγείται για τα πάντα (από την πολιτική της έρευνας ως την κατανομή των κονδυλίων) το Εθνικό Συμβούλιο Έρευνας και Τεχνολογίας. Στο 15μελές αυτό συμβούλευτικό και γνωμοδοτικό όργανο, 5 μέλη του είναι «έγκριτα στελέχη του χώρου των επιχειρήσεων». Εκπρόσωπος των επιχειρηματών υπάρχει και στα 5μελή Τομεακά Επιστημονικά Συμβούλια.

Τελειώνουν, λοιπόν, οι παλιές πασοκικές συνταγές της συγκρότησης τετοιων οργάνων, όπου συμμετέχουν όλοι οι «κοινωνικοί και συνδικαλιστικοί φορείς» και όπου απαιτούνταν έγκριση της βουλής και περνάμε σε πιο άγρια νεοφιλελύθερα μοντέλα, όπου δεν υπάρχει ρουθόνι από όλους αυτούς, που υποτίθεται ότι εκπροσωπούσαν τα συμφέροντα της κοινωνίας.

Γίνονται, λοιπόν, ξεκάθαρες πια οι προθέσεις. Μοναδικός «φορέας» που συμμετέχει στα όργανα λήψης αποφάσεων είναι οι επιχειρήσεις.

Την εφαρμογή και τη διαχείριση των δράσεων της βασικής, εφαρμοσμένης τεχνολογικής έρευνας και καινοτομίας έχει ο Εθνικός Οργανισμός Έρευνας και Τεχνολογίας, που είναι ΝΠΙΔ.

Στο 5μελές Διοικητικό του Συμβούλιο, ένα μέλος προέρχεται επίσης από τον «ιδιωτικό τομέα».

Βασικό εργαλείο είναι το Εθνικό Πρόγραμμα για την Έρευνα και Τεχνολογία (ΕΠΕΤ), στο πλαίσιο του οποίου θα εκτελούνται ερευνητικά προγράμματα, εκπόνηση μελετών, εφαρμογών προγραμμάτων και δράσεων και η πραγματοποίηση τους μπορεί να γίνεται από δημόσιες υπηρεσίες, νομικά πρόσωπα ιδιωτικού και δημόσιου τομέα, ενώσεις προσώπων, ακόμη και φυσικά πρόσωπα από την Ελλάδα και το εξωτερικό.

Ολόκληρο το νομοσχέδιο δημιουργεί τους όρους ιδιωτικοποίησης και εμπορευματοποίησης της έρευνας, με όρους μάλιστα ρεμούλαις. Χαρακτηριστικές είναι οι απευθείας αναθέσεις προγραμμάτων, έργων μελετών κ.λ.π. από δημόσιες υπηρεσίες, ΝΠΔΔ, ΝΠΙΔ, κατά παρέκκλιση από τις ισχύουσες διατάξεις, εφόσον το χρηματικό αντικείμενο δεν υπερβαίνει τις 100.000 ευρώ, οι κατά παρέκκλιση απευθείας αναθέσεις αναθέσεις προγραμμάτων, που θα υπογράφονται από τα ιδρύματα και το κράτος, από τα οποία, σημειωτέον, θα ρυθμίζεται και η χρηματοδότηση τους. Τα δε κριτήρια της αξιολόγησης θα είναι προσφανώς ο βαθμός προσμοτικότητας των Πανεπιστημίων στις κατευθύνσεις της Μπολόνια και το κατά πόσο αυτά ικανοποιούν τις ανάγκες της καπιταλιστικής αγοράς.

Τώρα, έχουμε στο καπάκι και τη δήλωση του Στυλιανίδη για την υιοθέτηση της βρετανικής τεχνογνωσίας για να εκλείψει κάθε αμφιβολία οποιουδήποτε αφελούς.

νεχιζόμενης εκπαίδευσης.

Βέβαια, ο όρκος πίστης

ANTIKYΝΩΝΙΚΑ

Εντάξει; Σας πέρασε ο γκαίλες για τον Γερόνυμο; Τελικά, οι χειμώνες είναι πολύ χρήσιμοι στην εφαρμογή Μ.Α.Τ. (Μέτρων Απόλυτης Τρομοκράτησης). Βγάζεις ένα Δ.Σ. (Δελτίο Συντέλειας), το πρωθείς μέσω των Μ.Μ.Ε. (Masturbation Media Emesis) κι έχεις το κεφάλι σου ήσυχο από τους ιδαγενείς. Το ίδιο και το καλοκαίρι με τους καύσωνες. Αν δε, βρεθεί τρόπος αξιοποίησης άνοιξης και φθινόπωρου, τότε μπορούμε να πούμε πως πετύχαμε απόλυτα σ' αυτή την κατεύθυνση, της επανίδρυσης του φόβου.

Διακόπτουμε την προγραμματισμένη ροή των πνευματικών κενώσεων, γιατί μόλις τώρα μας ήρθε ένα δελτίο τύπου από την ΚΑΕ Ζαχό το οποίο λέει ότι στο τουρνουά της Ευελπίδων, ο προπονητής Καραμάν Άλη θα κατεβάσει την πεντάδα των πρωτα-

90

δηλητών (Κλαδάς, Αγγέλου, Ανδριανός, Τριανταφυλλόπουλος και Αναστασίδης). Στην κερκίδα τελικά οι Μπαλέρμπας και Νικολούσσόπουλος μαζί με τον αποδεραπευμένο Κουτελίδα-οι τρεις συνήγοροι-περιστρεφόμενοι δερβίσηδες, ενώ δεν δ' αγωνιστούν οι τιμωρημένοι Τσέκου και Κουκοδήμος, καθώς και ο τραυματίας Ζαχόπουλος. Το τουρνουά της Ευελπίδων είναι η σημαντικότερη διοργάνωση στη χώρα μας, μιας και δεν διακόπτεται παρά μόνο το καλοκαίρι για τα μπάνια του λαού. Χορηγός: See mens'.

«Ο κάδε sexy νέος, EKON-Ρήγας Φεραίος» [ό,τι δυμάμαι χαίρομαι η βλαμμένη]. Η στήλη επικρέτει τις αλλαγές που προτίθεται να κάνει ο καταλληλότερος στον συν, ώστε να κοπεί σύριζα και να γίνει πλην. Κι αυτό γιατί δια μειώσει σε 13-15 από 21 ως σήμερα [τι απαξίωση των άρτιων, τι μανία κι αυτή με τα περιπτά νούμερα!] τα μέλη της πολιτικής γραμματείας. Με το ένα τρίτο να είναι νέοι [μέσα από το πρόγραμμα «λίγο δεξιότερα, τόπο στα νιάτα», στελεχώνοντας τα πόστα με παιδία του προγράμματος «και γιώ την κοινωνία της πληροφορικής» και άλλους πληροφοριόδετες. Θα αναβαθμίσει -είπε- και τον πρωινό καφέ, που δια γίνει πρωινό κακάο (κακάω!) ή πρωινός χυμός φρούτα του δάσους και δια λέγεται «πρωινός χαφίές». Τέλος, δεν γνωρίζουμε τη γνώμη της χήρας για τη χείρα φίλιας προς τις προσδευτικές δυνάμεις του τόπου, πάντως η Κανέλλα Λιάνη έσπευσε ν' απορρίψει μετ' αποτροπιασμού τις όποιες προσπτικές, χαρακτηρίζοντας Αρναούτογλου τον νεόκοπο πρόεδρο (φήμες ότι ο Αρναούτογλου εδίγη από την αποχή σύγκριση με την καινοφανή, δευτεροκλασάτη τηλεοπτική περιόδου, ελέγχονται ως αβάσιμες]. Πάντως, την Τετάρτη η Αλέκα κλείνει δεκαεπτά χρόνια από τότε που κατατρόπωσε τους... ανανεωτικούς και πήρε το τιμόνι του σκάφους. Παρέλαβε το 10,28% του συνασπισμού της αριστεράς και της προσβάσιδου (ΚΚΕ, ΕΑΡ, ΕΔΑ, ΚΟΔΗΣΟ κλπ.) και τώρα... ούτε για συνασπισμό να γίνεται λόγος, ούτε για αριστερά, ούτε για πρόσδο...».

Την ίδια ώρα, η θαριά μυρωδιά δε λέει να φύγει από το μέγαρο Μαξίμου, παρά τους ψεκασμούς, την απεντόμωση, τη μυοκτονία και τον σχολαστικό εξαερισμό των χώρων και ιδιαίτερα των προδαλάμων. Αντίθετα, στη Χαριλάου Τρικούπη σφραγίστηκαν τα πορτοπαράδυμα με στόκο (ποιος Πάγκαλος ρε;) για ν' αποφευχθεί το φαινόμενο δημιουργίας ρευμάτων που επέφεραν ψύξεις στα στελέχη [παρατηρήθηκε το παράδοξο να έχουν πιαστεί όλοι από δεξιά, με αποτέλεσμα να μη μπορούν να στρίψουν αριστερά]. Ψύξεις αφίξεις, πυξ θλαξ.

Κόμης τις, είναι ο κομιστής του dvd σύμφωνα με το πόρδισμα έρευνας που έκανε μεγάλη εταιρία δημοσκοπισμάτων για λογαριασμό της εφημερίδας Kathη-Mary Kne. Τα αποτελέσματα δια αναλυθούν στην αποψινή εκπομπή «ο πύργος της Μίζας», όπου δια προβληθούν και σκηνές από τον «Μίζανδρωπο» του Μολιέρου.

Οι «αγωνιστικές παρεμβάσεις δυτικής Αδήνας» δια κάνουν αύριο «χορό» στο αναρχικό υπερδέαμα του «Πόλις Theater» με τους αντεξουσιαστές Θανάση-Νιόνιο και την πρόσκλησης 35 ευρώ! Δεν ξέρουμε αν στην τιμή περιλαμβάνεται και η επανάσταση, αλλά πώς να τη βγάλει μετά οικονομικά κυρίως, αλλά και πολιτιστικά ο εκπαιδευτικός; Κατά τ' άλλα, «σοφίες» για εναλλακτικές λύσεις και «εμείς είμαστε διαφορετικοί»... Α ρε, αναχρονιστικά Κοντρόπαιδα με τους «Υπεραστικούς», την Ε.Π.Ε.Τ.Α. και τις προβολές, γίνεται δουλειά έξω από τις άγιες κοίτες της ένταξης και της κατανάλωσης;

Από τον ένα ζητούσατε δεκαεννιά χλιάρικα για ένα ντεπόν. Από τον άλλο που είναι... τόσο χάλια και στράβωσε και το κάγκελο, τίποτα;

Κοκκινοσκουφίτσα
kokinoskoufitsa@eksegersi.gr

■ Με υπομονή κι επιμονή οι... χρυσωρύχοι

Προσπαθούν να κάμψουν τις αντιστάσεις των Θρακιωτών

Οργίζεται προγραμματικά κανείς με την ολαζονεία κάποιων «ιθυνόντων», καθώς και με την επιμονή τους να κάμψουν τις όποιες αντιστάσεις του κόσμου ή –αν αυτό δεν μπορεί να επιτευχθεί– να τις παρακάμψουν! Λες και δεν είναι εκλεγμένοι από το λαό (εδώ ας μας πουν περισσότερα οι «αριστεροί» κοινοβουλευτικοί), λες και έχουν το αυθαίρετο δικαίωμα να πηγαίνουν κόντρα στη θέλησή του, ον και όποτε αυτοί κρίνουν (και, αν έχουν το θηθικό και πολιτικό ανάστημα, ας μας επιβεβαιώσουν και αυτά τα κριτήρια για τα οποία βουτίζουν τα καφενεία). Μπαίνουμε στον κόπτη της αστικής δημοκρατίας και μιλάμε με τους όρους της, γιατί υπό οποιοδήποτε άλλο πρόσιμα το ζήτημα είναι τουλάχιστον γελοίο.

«Αν η ιστορία δεν συμφωνεί μ' εμάς, τόσο το χειρότερο για την ιστορία» είναι το ρεζουμέ της απάντησης που έδωσε ο υφυπουργός Ανάπτυξης Σταύρος Καλαφάτης, στην ερώτηση της βουλευτίνας του ΚΚΕ Λιλας Καφαντάρη για την εξόρυξη του χρυσού στον Εβρο. Οι Θρακιώτες εδώ και

χρόνια διαδηλώνουν την αντίθεσή τους ενάντια στην υποβάθμιση και μελλοντική καταστροφή της Ροδόπης και του Εβρου, που επιχειρείται με αντάλλαγμα λίγες χάντρες (προσωρινές θέσεις εργασίας) για τους ιδαγενείς. Κι είναι πραγματικά εξοργιστικό να παρακάμπτονται λεπτομερείς μελέτες εγκεκριμένων φορέων και να εγγράφεται η μαζική αντίθεση των Θρακιωτών στα παλαιότερα των υποδημάτων κάποιων «υπηρετών» του κοινού συμφέροντος. Οι οποίοι, συνεπικουρούμενοι από παπαγαλίζουσες τοπικές γραφίδες που οσμίστηκαν «ψηφό» (ή μήπως τοπικούς ήδη;) προσπαθούν να κάμψουν τη θέληση του κόσμου και να καταστρέψουν το γενικό ούριο προς χάριν του δικού τους σήμερα. Πίσω απ' όλα αυτά βέβαια, τα νήματα κινούν οι πολυεθνικές των χρυσωρυχείων, για τα έργα και τις ημέρες των οποίων μπορεί εύκολα κανείς να συλλέξει στοιχεία από τα κάθε περιοχή του πλανήτη (άλλωστε, η Ολυμπιαδα Χαλκιδικής δεν είναι μακριά). Εταιρίες οι οποίες έχουν να επιδείξουν μεγά-

λες επιτυχίες στον τομέα μετατροπής της πολιτικής σε εμπορική αντιπροσωπεία τους. Το θέμα των χρυσωρυχείων είναι μεγάλο και η «Κ» έχει στα χέρια της ένα μακρύ χρονικό της απόπειρας εξαπάτησης μιας περιοχής που αποτελεί «τρύπα στο χάρτη» από τις γαλαζοπράσινες κυβερνήσεις που την κατάντησαν έτσι. Προς το παρόν, θαυμάστε την απάντηση του Σταύρου Καλαφάτη: «Η κυβέρνηση αποφέρεται στην ουδετέρη σεβασμό στις απόψεις και τις ανησυχίες της τοπικής κοινωνίας και των τοπικών φορέων. Ταυτόχρονα όμως, λαμβάνει υπόψη της και την αναπτυξιακή προοπτική της περιοχής. Οι πολίτες με την προσφατη ευμηγορία τους, επέλεξαν την εφαρμογή ενός αναπτυξιακού προτύπου με επίκεντρο την προσελκυση επενδύσεων που δημιουργούν νέες μόνιμες θέσεις εργασίας!»

«Αλλά τα χειλή των ασεβών», όμως ο υφυπουργός δεν σταματά εδώ. Συνεχίζει ακάθεκτος, πότε με το καρότο και πότε με το μαστίγιο:

Θ. Μ.

■ Γελοιότητα και αλαζονεία

Ο καταναλωτής είναι ο... βασιλιάς της αγοράς. Αυτός μπορεί... να επιβραβεύει τον καλό έμπορο και να τιμωρεί τον κερδοσκόπο! Ποιος το είπε αυτό; Ποιος όλος; ο υφυπουργός Ανάπτυξης Χρ. Φώλιας, που πέρα από τη γελοιότητα στην οποία σταθερά «κολυμπά», αποδεικνύεται και εξαιρετικά αλαζόνας. Γιατί φτύνει με τον πιο αισχύρο τρόπο εκατομμύρια εργαζόμενους, οι οποίοι δε φωνάζουν για την τιμή του χαβιαριού και των ρολογιών Ρόλεξ, αλλά για τις τιμές στα ειδη πρώτης ανάγκης. Στις λαϊκές και τα σούπερ μάρκετ ψωνίζουν οι εργαζόμενοι και δεν χρειάζονται κανένα φώλια να τους υποδείξει να ψάξουν τις τιμές. Μόνο που εκεί το «τσίμπημα» των τιμών είναι ενιαίο. Γιατί οι κερδοσκόποι εδερεύουν στο χοντρεμπόριο, στις βιομηχανίες, στις διοικήσεις των αλυσιδών του λιανεμπόριου,

Στην ίδια συνεδρίαση της αρμόδιας κοινοβουλευτικής επιτροπής (19.2.08), ο ξεσαλωμένος Φώλιας όταν ρωτήθηκε για τις μεγάλες αυξήσεις στα τιμολόγια της ΔΕΗ, δεν δίστασε να πει το εξής αμύμητο: «Σηκώσαμε την κουρτίνα για να μπουν και άλλοι παίκτες στην αγορά». Με άλλα λόγια, ανέβασαν τα τιμολόγια για να προσελκύσουν ιδιωτικά κεφάλαια στην παραγωγή ενέργειας, ώστε μετά να πέσουν οι τιμές, λόγω α

Παρέλυσαν τα πάντα, τέλεια η βιτρίνα και η προπαγάνδα

Στο ίδιο έργο θεατές Σγια μια ακόμη χρονιά. Μια χιονόπτωση, φαινόμενο φυσιολογικό για το χειμώνα, παρέλυσε τα πάντα στη χώρα. Τα πάντα εκτός από την εθνική οδό, που τα τελευταία χρόνια αποτελεί τή βιτρίνα του ελληνικού αστικού κράτους και όπου η κυβέρνηση έχει σχεδιάσει να δώσει τη μάχη των εντυπώσεων και της σύγκρισης με το πασοκικό 2004.

Η πρόβλεψη της ΕΜΥ ήταν ακριβέστατη, έγκαιρη και όλα ξετυλίχτηκαν σύμφωνα μ' αυτή. Επομένως, είχαν όλο το χρόνο να προετοιμαστούν. Και... προετοιμάστηκαν.

Ο Παυλόπουλος συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις στην εθνική οδό, η Τροχαία συμπεριφέρθηκε σαν κέρβερος σε όσους δε φορούσαν αλυσίδες στ' αυτοκίνητά τους, απαγόρευσαν την κυκλοφορία φορτηγών και είναι γεγονός πως εκεί τα πράγματα εξελίχθηκαν σχετικά ομαλά. Για να ξουν να δείχνουν εικόνες οι τηλεοράσεις, που είχαν εγκαταστήσει μόνιμα συνεργεία.

Από εκεί και πέρα, όμως... γαία πυρί μιχήτω. Δε μιλάμε μόνο για τα 120 χωριά που αποκλείστηκαν, φαινόμενο που το βλέπουμε κάθε χρόνο. Μιλάμε για το χάλι των επαρχιακών δρόμων, μιλάμε για τον αποκλεισμό ακόμα και του κέντρου της Αθήνας, μιλάμε για το κλείσιμο του «Ελ. Βενιζέλος», του «πιο σύγχρονου αεροδρόμιου της Ευρώπης» και της Αττικής Οδού, που αποτελεί δεήγμα της «υπεροχής του ιδιωτικού τομέα». Ευτυχώς, δηλαδή, που η χιονόπτωση ξεκίνησε Κυριακή, μέρα αργίας. Σκεφτείτε τι θα γίνοταν έτσι και ξεκινούσε Δευ-

Πώς θα λειτουργήσει μια πόλη χωρίς μέσα μαζικής μεταφοράς; Γιατί, άντε, να δεχτούμε πως δε μπορούσαν να καθαριστούν όλοι οι δρόμοι, όμως το να μην υπάρχουν μέσα μαζικής μεταφοράς δε στέκεται με τίποτα.

Ομως, το αυτί των κυβερνώντων, μεγάλων και μικρών, κυβέρνησης και δημάρχων, δεν ιδρώνει. Το 'χουν βρει το παραμύθι. Φταίνε τα «ακραία καιρικά φαινόμενα», φταίνε και οι «ασυνείδητοι» και «ηλίθιοι» «συμπολίτες μας», που βγαίνουν χωρίς αλυσίδες. Αυτή τη φορά,

τέρα, με τον κόσμο όλο στις δουλειές του.

Επιτρέπεται να κλείνει ένα καινούργιο αεροδρόμιο; Επιτρέπεται να κλείνει ένας δρόμος στον οποίο κάθε αυτοκίνητο πληρώνει 2,70 ευρώ διδύμη; Επιτρέπεται να μην κυκλοφορεί ο ηλεκτρικός από Πατήσια μέχρι Κηφισιά; Επιτρέπεται να μην κυκλοφορούν τρόλει και λεωφορεία πλήν ελάχιστων γραμμών; Επιτρέπεται να κλείνουν κεντρικές οδικές αρτηρίες ή να μη μπορεί να κυκλοφορήσεις σ' αυτές παρά μόνο με αλυσίδες;

όμως, δεν είχαν τέτοιο άλλοθι. Ήταν Κυριακή και ο κόσμος βγήκε για βόλτα στη γειτονιά, με τα πόδια. Λίγα αυτοκίνητα κυκλοφόρησαν, τα περισσότερα με αλυσίδες, ελάχιστα ήταν τα τροχαία αστυχήματα και τα μποτιλιορίσματα. Επομένως, φάνηκε ακόμα περισσότερο η γύμνια του κρατικού και αυτοδιοικητικού μηχανισμού. Τα ΜΜΜ ακινητοποιήθηκαν. Οι δήμαρχοι καθάρισαν μόνο μερικούς κεντρικούς δρόμους, λες και αυτό έχει καμιά σημασία όταν δε μπορείς

να βγεις από το σπίτι σου για να φτάσεις στον κεντρικό δρόμο, ενώ δεν υπάρχει λεωφορείο ή τρόλεϊ για να πας στον προορισμό σου. Κι αυτό έγινε μόνο το πρώτι της Κυριακής, μετά το πρώτο κύμα χιονιού. Από το μεσημέρι της Κυριακής που άρχισε το δεύτερο κύμα τα πάντα εγκαταλήφθηκαν και έκλεισαν ακόμα και κεντρικές αρτηρίες, ενώ ΥΠΕΧΩΔΕ και νομαρχία αντάλλασσαν επιστολές για το ποιος έχει την ευθύνη να ρίξει αλάτι (εδώ έχουμε μείνει ακόμα στο αλάτι!). Κι ας μη μιλήσουμε για την ιδιωτικοποιημένη ΔΕΗ με το λειψό προσωπικό που έτρεχε και δεν προλάβαινε και για την υπό ιδιωτικοποίηση ΕΥΔΑΠ με το επίσης λειψό προσωπικό. Περπατούσες στο δρόμο κι έβλεπες χώρι με χρώμα και άρωμα σκατού από τους φρακαρισμένους υπονόμους που «ξεμπούκωναν» μέσω των φρεατών τους. Μιλάμε όχι μόνο την Κυριακή, αλλά και τη Δευτέρα.

Όλα, όμως, ήταν μια χωρά ρυθμισμένα τηλεοπτικά. Με ναυαρχίδα το MEGA των μεγαλοεργολάβων, που τα έβρισκε όλα εντάξει, εκτός από τη συμπεριφορά των «συμπολιτών μας». Ρέστα έδωσαν οι συντάκτες του. Άλλα και στ' άλλα κανάλια δεν πήγαν πίσω. Ψελλίζαν καμιά κριτικούλα κι αφέσως τσοντάριζαν την επωδό: «Δε μπορούμε να τα περιμένουμε όλα από το κράτος, δεν είμαστε χώρα που χιονίζει συχνά, έχουμε έκτακτα φαινόμενα κ.λπ.». Ναι, δεν είμαστε Αυστρία ή Ελβετία, όμως μια φορά το χρόνο έχουμε τέτοια φαινόμενα. Γιατί δεν υποχρεώνουν τη «Χόχτιφ» να έχει τα απαιτούμενα μηχανήματα ώστε να μη κλείνει το αεροδρόμιο; Το ίδιο τους εργολάβους της Αττικής Οδού. Γιατί δεν έχουν στην αποθήκη εξοπλισμό για να κυκλοφορούν λεωφορεία και τρόλεϊ; Απλή είναι η απάντηση. Διότι αυτό κοπίζει και θα τρέπετε να κάψουν από τα κέρδη.

Κατά τα άλλα, χωρίς τοίποια, όπως συμβαίνει πάντοτε με τους αστούς πολιτικούς, Ρουσόπουλος και Παυλόπουλος βγήκαν και μοιράζαν συγχαρητήρια σε εαυτούς και άλλους, παραπέμποντας με νόημα σε συγκρίσεις με ανάλογα φαινόμενα επί ΠΑΣΟΚ. Οσο για τα «καρφώματα» δικών τους στελέχων, όπως ο δήμαρχος Αθήνας Ν. Κακλαμάνης, τα αγνόησσαν εντελώς. Άλλωστε, σε λίγες μέρες το χιόνι έλιωσε, η θερμοκρασία ανέβηκε και αυτοί έμειναν με την ευχαρίστηση ότι έστω και για λίγες μέρες ξαλάφωσαν από τη σκανδαλογία που τόσο τους πιέζει.

Μ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΣΤΟΝ ΚΟΥΡΔΑΛΟ

Αγαπητά μου παιδιά

Μετά την άσεμνη πλην διδακτική ποιηματόσαρκα της περασμένης επιστολής, επιστρέφουμε στη φιλόξενη αγκάλη του παρεχηγημένου ελληνικού βου-κωλικού δράματος. Παρεχηγημένου διότι ως σήμερα κανές ευπατρίδης του αστικού δράματος δεν έχει αναφερθεί στα πασίδηλα ψήγματα πολιτικού λόγου που εμπεριέχει ο πρόγονός του. Από τον λαϊκό -ή και ροφ κατά πολλούς διανοούμενους της ΔΕΞ.Ι.Α.Σ. (ΔΕΞιότητα Ιαματικής Αρχειοθέτησης Σκανδάλων) μέσω της Πάνω Ρέας ή Ραντωρίας (ωραίας του ταψιού), επιλέγουμε το τελευταίο χορικό με τη χωρική Γκόλφω και το σπάραγμα που τιτλοφορείται «η ξετιρωπητή»:

- Ανάδεμά σε πρόεδρο και μυριανάδεμά σε οπού 'δωσες τέτοιο προικιό, το μέγα δαχτυλίδι στο χτεσινό το νιάνιαρο, τ' απογαλακτισμένο, είπε η Γκόλφω κι έλυσε την πλούσια της κόμη που χύδηκε και γέμισε τρίχες την Κουμουνδούρου τόσο πολλές που φτιάχναν τρεις τάβλες καντάφι. Κι άπαντες έσπευσαν να δουν απ' τα τηλεμαλκόνια -προσεχτικά μην έχουμε καμιά καινούργια πτώση- κι αναφωτιόταν έτσι ομού όλοι συνασπισμένοι ποια 'ναι η ζαβή και τι ζητά; Τι έχει και γκαρίζει;

- Βγείτε τηλεκανίβαλοι απ' τις τηλεθεάσεις δεν είν' που στρέφει ο μπούσουλας, μον' είναι το καράβι που το 'συρε ένα μινί, όμως γω ήρδα γι' άλλο, φώναζε η Γκόλφω κι έσκιζε με βία τα βιζόν της.

- Βγείτε να δείτε το κακό, ωιμέ, τη συμφορά μας που ρέθε το βιζανιάρικο, το ομήλικο της Εύης για να μας δείξει την οδό και να μας πει τον τρόπο να βγούμε απ' την αφάνεια, να γίνουμε εξουσία. - Κουλάρισε συντρόφισσα και πες μας πώς σε λένε; Πούδ' έρχεσαι και τι ζητάς; Ποιας συνιστώσας είσαι; - Εγώ 'μαι η Γκόλφω σύντροφε, δεν ξέρω συνιστώσες χέζω την υποτείνουσα και τη συνισταμένη.

Γω έκανα αντίσταση μέσα στα κομμωτήρια και ύψωσα το σεσουάρ ενάντια στον αφέντη τη μια τα έβαφα λιλά, την άλλη μοβ και φουξία και σάλπιζα την πίπιζα στου μπλοκ το κεφαλάρι μη ξεχαστούν, μη κοιμηθούν, μη και μου μαστουριάσουν και πάνε σαν τα πρόβατα στων γουρουνιών το πάσχα.

- Και τι ζητάς συντρόφισσα στυλίστα, ακτιβίστρα; Τι δες και κρώζεις; Και, για πες: επο είσαι ή trendyz; - Τι είμαι δεν σας απαντώ, δεν δίνω δεδομένα μον' τα 'χω με τον που 'φυγε, που κακοχρονονάχει κι άφησε το μυξιάρικο να σκούζει στις οδόνες με κείνο το χαμόγελο του Βούγια! God, τι φρίκη!...

- Γκόλφω, αν και καθήμενη, ορδοί οι λογισμοί σου -σε καλοπιάνω ευγενικά για να σου τη φορέσω δεν πήγε τζάμπα η μακρά εξουσιολειχία- όμως για πες συντρόφισσα, ποιος άλλος δα μπορούσε να φορτωθεί το εγχέιρημα, να κάνει όλη τη λάντζα χάσει-κερδίσει να 'μαστε όλοι αφελημένοι; Η Γκόλφω κοντοστάθηκε σαν προβληματισμένη κι έβγαλε απ' τη μύτη της τα έξι σκουλαρίκια. Υστέρα κοίταξε ψηλά, είδε Λιάνα κι Αλέκα την Λίλα λίγο παρακεί και πίσω τον Καζάκο!

- Τα ζόμπι, ψέλλισε χλωμή, δεν είναι χορτοφάγα (της φάνηκε πως έβλεπε σκηνές απ' την ταινία) και φύνοντας τον κόρφο της είπε εφτά τραγούδια του Μανου Chao κι άλλους δυο ύμνους των Ζαπατίστας.

- Αμή, τι νόμισες εσύ, προς τι η φασαρία; Δεν είν' η Θωροκώσταινα της Βίνιανης και τ' Αρη άλλαζαν Γκόλφω οι καιροί, ξύπνα, εκσυγχρονίσου και γίνε ευρυζωνική, chat κάνε με τους άλλους να μαζευτούμε και ευδύς να πάρουμε ποντίκια, ρο

Ανήκουμε σε σύνδεσμο και πάμε εκδρομές, η θέση μας στα πέταλα κι όχι στις φυλακές

Ηκακοκαρία που χτύπησε τη χώρα την περασμένη βδομάδα είχε σαν αποτέλεσμα να αναβληθούν αρκετοί ποδοσφαιρικοί αγώνες σε μια κρίσιμη καμπή του πρωταθλήματος. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον για σχολιασμό έχει η αναβολή των αγώνων ΑΕΚ-Ξάνθη και Ατρόμητος-Παναθηναϊκός. Στο ΟΑΚΑ οι υπεύθυνοι του γητέδου δε φρόντισαν να στρώσουν το ειδικό κάλυμμα (η δικαιολογία, που μας άφησε όλους με ανοιχτό το στόμα, ήταν ότι θα ήταν αρκετά βαρύ από το χιόνι και δε θα μπορούσαν να το σηκώσουν!), γεγονός που δείχνει ότι παρά τα φράγκα που έφαγαν κατά την περίοδο της Ολυμπιάδας δεν φρόντισαν να φτιάξουν τις απαραίτητες υποδομές, με αποτέλεσμα 20 πρόνοι χιόνι να οδηγήσουν στην αναβολή του αγώνα. Στο Περιστέρι ο αγωνιστικός χώρος ήταν καθαρός την ώρα έναρξης του αγώνα, αλλά έμοιαζε περισσότερο με χωράφι και λιγότερο με γήπεδο. Ο διαιτητής αρχικά έδειξε ότι θα ξεκινούσε την αναμέτρηση, όμως οι πράσινοι έβαλαν βέτο (ο κακός αγωνιστικός χώρος θα δυσκολεύει τον Παναθηναϊκό να φτάσει στη νίκη) και τελικά είχαμε αναβολή. Ετσι, το Σαββατοκύριακο το ενδιαφέρον περιορίστηκε στην αγχώδη νίκη του Ολυμπιακού στο Καραϊσκάκη κόντρα στον Εργοτέλη και στο πρωτάθλημα μπάσκετ, όπου είχαμε το ντέρμπι των αιωνίων στο ΣΕΦ.

Στο Καραϊσκάκη οι ερυθρόλευκοι είχαν το μαλά στον αγώνα με την Τσέλσι και χρειάστηκαν τη βοήθεια του διαιτητή για να φτάσουν σε μια αγχώδη νίκη. Καλύτερος παίχτης τους ήταν για μια ακόμη φορά ο Νικοπολίδης που κατάφερε να κρατήσει ανέπαφη την εστία του, ενώ το μοναδικό γκολ της αναμέτρησης προήλθε από αύτη παρά το πέναλτι. Οι φιλοξενούμενοι διαμαρτύρονται για ένα πέναλτι που δεν τους δόθηκε, θα πρέπει όμως να τα βάλουν και με την ανικανότητά τους να αξιοποιήσουν κάποια από τις αρκετές ευκαιρίες που έχουν. Με αφορμή το συγκεκριμένο αγώνα, θα πρέπει να τονίσουμε για μια ακόμη φορά την κατάντια του ελληνικού ποδοσφαιρίου. Ολυμπιακός και Παναθηναϊκός διεκδικούν το πρωτάθλημα, όμως στον αγωνιστικό χώρο οι παίχτες τους δε μπορούν να εφαρμόσουν στο αικέραιο τις εντολές του προπονητή τους. Μάλιστα, έχει ήδη ξεκινήσει μια προσπάθεια «αποθεραπείας» και ξεκούρασης κάποιων παίχτων που αντιμετωπίζουν έντονο πρόβλημα. Ο Παπαμακάριος ήταν ο πρώτος παίχτης που έμεινε εκτός αποστολής για το ευρωπαϊκό παιχνίδι, γιατί παρουσίασε σημάδια υπερκόπω-

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

Οπως όλα δείχνουν, σημαντικό ρόλο στην τελική έκβαση της υπόθεσης τίτλος θα έχουν οι διαιτητές, αφού χωρίς τη βοήθειά τους οι δυο διεκδικητές θα έχαναν κάνει περισσότερες γκέλες από αυτές που έχουν κάνει μέχρι σήμερα.

Συνεχίζουμε με μπάσκετ. Σε περίπτωτο μετέτρεψαν οι πράσινοι το ντέρμπι στο ΣΕΦ και έστειλαν μήνυμα σε όσους αμφισβήτησαν την εγχώρια κυριαρχία τους. Οι παίχτες του Ομπράντοβιτς εκμεταλλεύτηκαν στο έπακρο την κρίση αγωνιστικής ταυτότητας που διέρχονται οι ερυθρόλευκοι, μετά την ανάληψη της τεχνικής ηγεσίας από τον Γιαννάκη σε περίπτωση αποτυχίας. Βλέποντας, όμως, τους παίχτες του Ολυμπιακού στο πάρκε να μη μπορούν να αντεπεξέλθουν στις απαιτήσεις που έχει το αμυντικό παιχνίδι, οδηγούμαστε στο συμπέρασμα ότι η κούραση είναι πραγματική και όχι διοικητικό τρίκ.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

ΥΓ1: Ο τίτλος της στήλης είναι από πανό που υπήρχε στην εξέδρα των οπαδών της Λάρισας, στον αγώνα με τον Πανιώνιο. Οι επιπτώσεις από το νόμο Ορφανού, με τον οποίο χαρακτηρίζονται ιδιώνυμο τα περιστατικά βίας εντός και εκτός των γηπέδων, έχουν αρχίσει να παίρνουν ανεξέλεγκτες διαστάσεις. Την περαισμένη Δευτέρα ένας ακόμη οπαδός του ΠΑΟΚ οδηγήθηκε στην φυλακή (τιμωρήθηκε από το αυτόφωρο με 2 μήνες φυλάκιση), γιατί φέρεται να άναψε καπνογόνο στον αγώνα με την Καλαμαριά, το οποίο δεν πέταξε μάλιστα μέσα στον αγωνιστικό χώρο. Ο συγκεκριμένος οπαδός πιάστηκε από τους μπάστους μετά το τέλος του αγώνα, αφού αναγνωρίστηκε από τις κάμερες που λειτουργούν στο γήπεδο του Ηρακλή. Μέχρι σήμερα έχουν τιμωρηθεί αρκετοί οπαδοί μικρομεσαίων ομάδων για παρόμοια «παραπτώματα» (όσοι έχουν πάει έστω και μια φορά στο γήπεδο γνωρίζουν ότι το άναμμα ενός καπνογόνου στην εξέδρα δε μπορεί να θεωρηθεί πράξη βίας), την ίδια στιγμή που οι δολοφόνοι του Φιλόπουλου κυκλοφορούν ελεύθεροι, ενώ σε περιπτώσεις που οπαδοί των μεγάλων ομάδων αντιμετωπίζουν παρόμοιες κατηγορίες αθωώνονται ή δικάζονται με αναστολή. Είναι ξεκάθαρο πλέον, ότι ο νόμος Ορφανού δεν έχει σαν σκοπό να καταπολεμήσει τη βία στα γήπεδα, άλλωστε όπως έχουμε τονίσει πολλές φορές η βία είναι απούσιασε σημάδια υπερκόπω-

σης, και το ρεπορτάζ λέει ότι όλοι οι παίχτες υποβλήθηκαν σε αιματολογικές εξετάσεις και τα αποτελέσματα δεν ήταν ενθαρρυντικά. Αυτό σε απλά ελληνικά σημαίνει, ότι το προηγούμενο διάστημα δε γινόταν σωστή προπόνηση, με συνέπεια οι παίχτες να έχουν φτάσει στα δριά τους. Θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί ότι το ρεπορτάζ είναι κατασκευασμένο από τη διοίκηση των ερυθρόλευκων για να δικαιολογήσει την απομάκρυνση του Γκέρσον και να δώσει άλλοθι στον Γιαννάκη σε περίπτωση αποτυχίας.

μπορεί να αντιμετωπιστεί με μεθόδους καταστολής, αλλά χρησιμοποιείται ως εργαλείο για τη γενικευμένη καταστολή της νεολαίας. Είναι νομίζω αναγκαίο να δώσουμε μεγαλύτερη προσοχή σε αυτά που διαδραματίζονται σε σχέση με τους συνδέσμους των οργανωμένων οπαδών, γιατί, όπως δείχνουν τα μέχρι στιγμής δεδομένα, οι «χούλιγκαν» αποτελούν για το κράτος μια καλή δικαιολογία για να καταπατήσουν δημοκρατικά δικαιώματα. Οσον αφορά το πανό των οπαδών της Λάρισας, διαφωνούμε σε ένα σημείο. Η θέση μας πρέπει να είναι στους δρόμους και όχι στα πέταλα. Είναι καιρός νομίζω να παλέψουμε γι' αυτά που μας ανήκουν και όχι για τα σχέδια του κάθε καπιτολιστή που έχει «επενδύσει» στην αγωνισμένη μας ομάδα.

ΥΓ2: Με πανηγυρικά πρωτοσελίδα υποδέχτηκε ο αθλητικός Τύπος την ιστοπαλία του Ολυμπιακού στο Καραϊσκάκη κόντρα στην Τσέλσι. Οι ερυθρόλευκοι εκμεταλλεύτηκαν τον άσχημο αγωνιστικό χώρο, τις απουσίες βασικών παίχτων από την ενδεκάδα της αγγλικής ομάδας (οι Λάμπταρ, Ανελκά, Καλού μπήκαν αλλογή μετά το 75ο λεπτό και ο Τέρι δεν αγωνιστήκε καθθόλου), πίεσαν στο χώρο του κέντρου, παρέμειναν προσηλωμένοι στην αμυντική τακτική και κατάφερον να κρατήσουν ονέπταφη την εστία τους. Παρά το γεγονός ότι τα περιθώρια για πρόκριση έχουν στενέψει πάρα πολύ, στο λιμάνι θεωρούν (και καλά κάνουν) ότι η ελπίδα πεθαίνει τελευταία. Με την εμφάνισή τους οι ερυθρόλευκοι διασκέδασαν τις άσχημες εντυπώσεις από τον αγώνα με την Εργοτέλη και ελπίζουν ότι δεν θα χάσουν στην Τούμπα από τον φωραρισμένο ΠΑΟΚ. Από την πλευρά τους οι παίχτες της Τσέλσι έδειξαν να ικανοποιούνται από την ιστοπαλία, δεν ρίσκαρον και θα διεκδικήσουν την πρόκριση στο δεύτερο παίχνιδι στην έδρα τους.

Για μια αικόμη φορά ελληνική ομάδα πανηγυρίζει γιατί δεν έχασε και αυτό δείχνει το επίπεδο του ελληνικού ποδοσφαίρου. Οι ερυθρόλευκοι (στη θέση τους θα μπορούσαν να είναι και οι πράσινοι) έπιασαν σχεδόν το 100% των δυνατοτήτων τους και το μόνο που κατάφεραν ήταν να πάρουν λευκή ισοπαλία από τους αδιάφορους Αγγλους.

■ ΤΟΜΑΣ ΠΟΛ ΑΝΤΕΡΣΟΝ

Θα χυθεί αίμα

Η καπιταλιστική ανάπτυξη είναι θεμελιωμένη πάνω στο έγκλημα. Αυτό θα μπορούσε να είναι το ρεζουμέ της τελευταίας ταινίας του Αντερσον, που είναι βασισμένη στο βιβλίο του Αππον Σίγκλερ «Το πετρέλαιο». Δυστυχώς, το βιβλίο δεν είναι από τα ευρέως κυκλοφορούντα του μεγάλου αμερικανού συγγραφέα κι έτσι δεν το έχουμε διαβάσει, γνωρίζοντας όμως το βάθος του έργου του τολμούμε να εκτιμήσουμε ότι μάλλον έχει προδοθεί στην κινηματογραφική του απόδοση. Και τούτο γιατί ενώ, παράλληλα με τη φρενήρη πορεία του φτωχού μεταλλωρύχου Ντάνιελ Πλεινβίου προς την κατάχτηση και εξόρυξη των πετρελαίων, παρουσιάζεται ταυτόχρονα η αιματηρή αυγή του καπιταλισμού στις αρχές του αιώνα και το επιτυχές κυνήγι του αμερικανικού ονείρου, η ιστορία προσωποποιείται και μάλιστα μονοδιάστατα στην προσωπικότητα του κεντρικού ήρωα και τη διένεξη του με τη δύναμη και την υποκρισία της Εκκλησίας στον αμερικανικό νότο, τη στιγμή που απουσιάζει το υπόλοιπο κοινωνικό περιβάλλον και υστερεί η ανάπτυξη των υπολοίπων ηρώων.

Αυτή η οπτική γωνία αφαιρεί ως ένα βαθμό από την ταινία τις αντιστοιχίες και τους συμβολισμούς που θα έπρεπε να υπονοούνται καθαρότερα, για το δισχρονικό όσο και σύγχρονο αιματηρό κυνήγι του πετρέλαιου. Στον κεντρικό ήρωα Πλεινβίου ενσαρκώνται από τη μια μεριά η ακόρεστη δύιψα για πλούτο και δύναμη και από την άλλη μια σκληρότητ

Ασφαληστρικό: και που χιόνισε είδαμε άσπρη μέρα; ΠΑΣΟΚ: Ονειρευόμαστε (κυβέρνηση;) - Συζητάμε (με τον ΣΥΝ;) - Αποφασίζουμε (και διατάσσουμε;)

- ◆ Μυλωνάς: άλλος ένα σκυλοθέτης.
- ◆ Δευτέρα 18-2-07, εκπομπή ΑΝΑΤΡΟΠΗ: Πρετεντέρης: «εντάξει το χιόνι, αλλά και οι εργαζόμενοι λουφάρουν...». Παναγόπουλος (ΠΣΕΕ) (γελώντας): «Ε, ναι, Μεσόγειος...». (Κοθείς εφ' ω επάχθη...)
- ◆ Fuck-Elli, (by) Alexis.
- ◆ «Τα φροντιστήρια ποτέ δεν αναγνωρίστηκαν, νομικά ή θεσμικά, ως σχολεία» (Γ. Στεργής, εφημερίδα ELT NEWS, Φλεβάρης 2008). Κάπι λέει...
- ◆ «Πρόγραμμα κοινωνικού τουρισμού 2008-2009». Ωωω! «Τουρισμός για όλους». Γουάου! Στο «πρόγραμμα εκδρομών» οι δικαιούχοι είναι 4.000. Καραρουάνα! (Στοιχεία από ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ, 15-2-08).
- ◆ Επιτόκια χορηγήσεων από 7,85% (Εθνική) έως 8,80% (Aspis). (Άλλα στις «ειδήσεις» θα παίζει η «σπασμένη τζαμαρία»...).
- ◆ «Εμπρός, λοιπόν, για την ενοποίηση ή μάλλον την ένωση όλων των ασφαλιστικών ιδρυμάτων ή την κατάργηση τους, μα δόλων ανεξαιρέτως τούτων, πλην του ΙΚΑ, στο οποίον θα υπαχθούν όλοι οι εργαζόμενοι, πλην των κρατι-

κών λειτουργών» [Δ. Φιλιππάπτου-Δρακονταειδή: «Η εξέλιξη της κοινωνικής ασφαλίσεως στην Ελλάδα» - 1971. Του ίδιου: «Δικτατορία Εθνωστήριος λύσις» (1962)]

◆ «Λίγο μετά τη διεξαγωγή του δημοψηφίσματος πέθανε ο Μακάριος Β! και στο θρόνο εξελέγη ο Μακάριος Γ! Ο νέος αρχιεπίσκοπος είχε κι αυτός αντικομμουνιστικές καταβολές. Νεαρός διάκος στην Αθήνα είχε σχέσεις με την οργάνωση του Γρίβα «Χ» και αρθρογραφούσε στην εφημερίδα των Χιτών. Μάλιστα, το 1948 επισκέφθηκε το Βίτσι και τα «αναμορφωτήρια» στη Μακρόνησο. Οντας χαρισματικός και φιλόδοξος ο Μακάριος έθεσε σκοπό της ζωής του την επίτευξη της Ενωσης. Το ΑΚΕΛ παρέμεινε κι αυτό πιστό στην Ενωση και συνέχισε να εμμένει στην πολιτική του για κοινό αγώνα με τη Εκκλησία, χωρίς όμως ανταπόκριση» (από το βιβλίο «Κύπρος, η Οδύσσεια της ανεξαρτησίας» των «Ιστορικών» της Ελευθεροτυπίας, σ.σ. 87-88). (Αφιερωμένο...)

◆ «Κι όμως... Ο Γερμανός φιλόσοφος (Μαρξ) έχει σχέση με τη διαφήμιση» (υπέρτιτλος

άρθρου στο MBA των ΝΕΩΝ (18-2-08)). Φιλόσοφος ο Μαρξ. Μόνο; Και κατά πόσο στηρίζονται τα επιχειρήματα του συγγραφέα αφού π.χ. πηγές δεν παραθέτει καθόλου (!) έργα του Μορές; (Τί θ' ακούσουν τα μάτια μας και θα δουν τ' αυτιά μας...).

◆ «...στις εφημερίδες δεν υπάρχουν, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, σοβαρές κριτικές εντός ή εκτός εισαγωγικών συναλλάσσονται με τους εκδότες, οι βιβλιοκρισίες αναπαράγουν τα δελτία Τύπου των εκδοτικών οίκων. Προκειται για μια μυθολογία...» γράφει στην ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ της Ελευθεροτυπίας (15-2-08) ο Β. Χατζηβασιλείου κάνοντας κριτική στον Κ. Γαβρόγλου που «μυθολογεί» στα «Ενθεματά» της Αυγής. Επειδή ο κόσμος τόχει τούμπανο και το πως κινούνται τα πράγματα στον επιχειρηματικό-εκδοτικό το γνωρίζουν και «μη ειδικοί» καλό θα ήταν να μην λέγονται (και γράφονται) τέτοιες καλαμίες ανερυθρίστα (τουλάχιστον).

◆ «Και στον ουρανό ένας νεκρός ταξιδεύει.../Πώς να ενώσουμε;/ Η μάχη είχε και από τις δύο πάντες νεκρούς/ μόνο

που ο δικός μου είναι λυπημένος/ γιατί ξέρει, ξέρει, πως στην τελική του/ δε θα 'χε φίλο δίπλα του/ όποιος πήγαινε, θα 'ταν κατευθείαν ύποπτος/ φονιάς τρομοκράτης/ ΑΓΝΩΣΤΟΣ δυο μέρες τα πρωτοσέλιδα γράψανε/ (από τους «ΑΠΟΝΤΕΣ» της Κατερίνας Γώγου).

◆ Καλά, πολύ γλείψιμο στον Παυλό η ΑΥΡΙΑΝΗ (18-2-08).

◆ «Αδιαφορούν για το περιβάλλον οι μικρές επιχειρήσεις» (ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ, 18-2-08) είπε ο πρόεδρος των Βιομηχάνων Βόρειας Ελλάδας. Μα γιατί δεν έχει αντιδράσει ο Περισσός; Του θίγουν συμμόχους για την «λαϊκή εξουσία».

◆ Είδες πτώση το περνάει το «μήνυμα» το ΕΘΝΟΣ (18-2-08); «Τελική σύγκρουση για τις συντάξεις» (Πολύ θα ήθελε να γράψει «τελευταία»...).

◆ Μπορεί ο Τζερώνυμο (Groovy) να κάνει τις δηλώσεις του. Για κείνη την τεράστια περιουσία της Εκκλησίας, όμως, μούγκα στη στρούγκα...

◆ Κι ενα ανέδοτο (ΗΜΕΡΗΣΙΑ, 18-2-08): «Χρ. Φωλιάς: Ανακοινώνονται σήμερα τα μέτρα κατά της ακρίβειας».

Βασιλής

συναντήθηκε με διάφορους ανθρώπους, με τους οποίους συνήψε ένα περιστασιακό μεν δεσμό, κατά πολύ όμως ειλικρινέστερο απ' ό,τι με την οικογένειά του, την οποία ελάχιστα εκτιμούσε. Ο Κ. Μακάντλες, αν και χαρακτηρίζόταν από ιδεαλισμό και ηθική ακεραιότητα, δεν πείθει, με εξαίρεση το φωνιφέστο» με το οποίο συνοδεύει την απόφοιτη αποχώρησή του από τα εγκόδιμα, ότι διαθέτει ώριμη σκέψη και ικανότητα βαθύτερης ανάλυσης των πραγμάτων. Ο θάνατός του, από τη στιγμή που δεν είναι αυτοκτονία, είναι αποτέλεσμα αυτής της ανώριμης αντιμετώπισης των καταστάσεων.

Ετσι, η ιστορία και η ταινία, αν και ξεκινούν, όπως είπαμε, με ένα εντυπωσιακό μανιφέστο που καταρρακώνει τη μικροαστική υποκρισία, διακρίνονται από μια αμπελοφιλοσοφική διάθεση και κάποιες οικολογικές και περιβαλλοντικές αναζητήσεις που αδυνατούν να πάνε παραπέρα τη σκέψη του θεατή. Οσοι έτρεφαν μεγάλες προσδοκίες γι' αυτή την ταινία του, κατά τα άλλα αξιόλογους, Σον Πεν θ' απογοητεύθουν αρκετά.

Λόγω των αντίξων καιρικών συνθηκών ακυρώθηκαν οι δημοσιογραφικές προβολές δύο αναμενόμενων ταινιών αυτής της χρονιάς. Η πρώτη είναι το «Εν ψυχρώ» του Μπράιαν ντε Πλάμια, η οποία περιγράφει ιστορίες και ανατριχιαστικές πράξεις των αμερικανών στρατιωτών στο Ιράκ και πως αυτές καλύφθηκαν από

τα ΜΜΕ. Από το θέμα και μόνο καταλαβαίνετε πτώση πτρόκειται για άκρως ενδιαφέρουσα ταινία. Η δεύτερη είναι μια ανορθόδοξη κωμωδία του βρετανού Μάικλ Γουίντερμποτομ, ο οποίος μεταφέρει με σουρεαλιστικό τρόπο στη μεγάλη οθόνη το ανατρεπτικό μυθιστόρημα του Λόρενς Στερν «Ο βίος και οι απόψεις του Τρίστοφ Σάντι». Δυστυχώς, δεν είδαμε καμία απ' αυτές τις ταινίες κι έτσι δεν μπορούμε να σας πούμε περισσότερα.

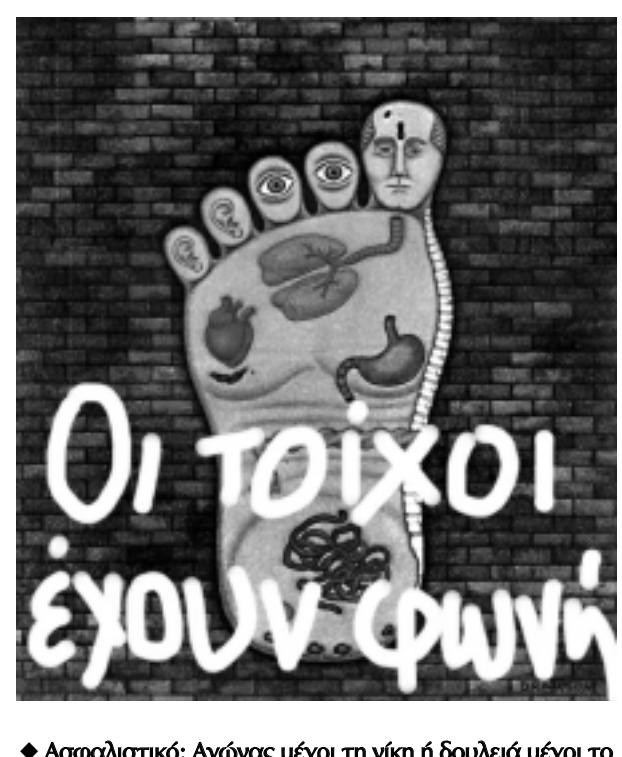
■ Φεστιβάλ Ecocinema στον Πειραιά

Ξεκίνησε από την Πέμπτη το 7ο διεθνές φεστιβάλ κοινωνικού και περιβαλλοντικού κινηματογράφου Ecocinema. Το φετινό πρόγραμμα συγκεντρώνει μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα επιλογή πρόσφορων αλλά και παλιών ταινιών, με έμφαση στο δημιουργικό και το ενημερωτικό ντοκιμαντέρ.

Τρία τα φετινά αφιερώματα, που δεν πρέπει να μας αφήσουν ασυγκίνητους: ρετροσπεκτίβα του Ζαν Παΐνλεβέ, πρωτοπόρου του επιστημονικού κινηματογράφου που αποτύπωσε στο σελίδονταν τα μυστήρια της ζωής των θαλάσσιων βυθών και όχι μόνο. Αφιέρωμα στα Λιμάνια του Κόσμου, με κλασικά αριστουργήματα όπως τα ΑΒαλπαράσο και Ρότερνταμ Ευρωπαϊκό Λιμάνι του Γιώργιου Ιβενς αλλά και το υπέροχο Σχετικά με τη Νίκαια του Ζαν Βιγκό. Τέλος, αφιέρωμα στα βιομηχανικά «αποχήματα», με προβολές σπάνιων και συγκλονιστικών ντοκιμαντέρ, όπως το ιαπωνικό Μιναμάτα: Τα Θύματα Κι Ο Κόσμος Τους του Νοριάκι Τουσιμότο και το Η Μάχη του Τσέρνοντπιλ του Τόμοις Τζόνσον. Μικρού, μεσαίου και μεγάλου μήκους ταινίες πρόσφορτης παραγωγής από όλο τον κόσμο έχουν προγραμματιστεί στο διαγωνιστικό τμήμα του φεστιβάλ. Ανάμεσα τους, ξεχωρίζουμε κάποια ντοκιμαντέρ μπροστά στα οποία η μυθοπλασία ωριά: το Μεγάλο Ξεπούλημα του Φλόριαν Οπιτζ σχετικά με τις οικονομικές διαστάσεις της παγκοσμιοποίησης, τα Κατασκευασμένα Τοπία της Τζένιφερ Μπάκιγουον για τη σημερινή Κίνα, το Ενα Αργό Ξύπνημα, Το Τέλος του Πετρελαίου των Μπάζλ Γκελπτκε και Ρέι Μακόρμακ, αλλά και τα Τα Μπλουζ της Παλαιστίνης του Νίντα Σίνοκροτ. Περισσότερες πληροφορίες στην ιστοσελίδα: www.ecocinema.gr.

Το φεστιβάλ διαρκεί ως την Τρίτη 26/2, με τελετή λήξης την Τετάρτη, στις οίθουσες Αττικών και Σινεάκ στην πλατεία δημαρχείου του Πειραιά και με ελεύθερη είσοδο για όλες τις προβολές.

Ελένη Σταματίου

◆ Ασφαλιστικό: Αγώνας μέχρι τη νίκη ή δουλειά μέχρι το θάνατο (Γ' ΕΛΜΕ Δυτικής Αττικής)

Οραίο το σύνθημα και αξιοπρόσεκτο - άρα προπαγανδιστικό - το διλημμα. Επειδή, όμως, δολο παροικούμε την Ιερουσαλήμ, επειδή όλα αυτά τα χρόνια έχουμε μάθει αρκετά καλά ο ένας τον άλλο, επειδή είναι μικρή η γειτονιά και οι πληροφορίες πλέον τρέχουν πιο εύκολα, άρα κανένας δε μπορεί να κρύβεται και να παραμυθιάζει ταυτόχρονα, θα ήμασταν ευτυχείς τώρα που η παρούσα μάχη για το Ασφαλιστικό έχει μπει στην τελική ευθεία, να ξέραμε αν υ

Κάνε δίκι σου
υπόθεση την
οικονομική
ενίσχυση της
«Κόντρα»

Στηρίζουν το δασοκτόνο νόμο

Πράξη έκανε ο υφυπουργός Κ. Κιλτίδης τη δήλωσή του, ότι θα αφήσει να λειτουργήσει ο δασοκτόνος νόμος 3208/2003, κάροντας ως νέος Μεγαλέξανδρος το γόρδιο δεσμό. Με απόφασή του, στις 14.2.2008, κατήργησε την εγκύλιο του Φ. Χατζημιχάλη για τη σύνταξη των δασικών χαρτών και την εγκύλιο του Ε. Μπασιάκου για την εφαρμογή του δασοκτόνου νόμου 3208/2003. Μόλις κατατέθει η απόφαση αυτή στο ΣΤΕ, αυτόματα θα σταματήσει και η συνεκδίκαση των προσφυγών κατά και των δύο αυτών εγκυκλίων και θα εφαρμοστούν όλες οι διατάξεις του δασοκτόνου νόμου 3208/2003.

Τόσο η απόφαση αυτή όσο και η δήλωσή του σε ραδιοφωνικό σταθμό προετοιμάστηκαν και υπαγορεύτηκαν από υψηλά ιστάμενους κυβερνητικούς παράγοντες, που θέλουν να λειτουργήσει ανεμπόδιστα ο δασοκτόνος νόμος, με σύχρονη αποχαρακτηριστούν δάση εκατομμυρίων στρεμμάτων, που αποτελούν φιλέτα και έχουν τεράστια τημή. Υψηλόβαθμος υπηρεσιακός παράγοντας του υπουργείου Γεωργίας, Ε. Μπασιάκος είχε δώσει την υπόσχεση εκείνη μόνο και μόνο για να μη βγάλει ο τότε πρόεδρος του ΣΤΕ την πρωσινή διαταραχή με την οποία θα μπλοκάρονταν ο δασοκτόνος νόμος 3208/2003. Δεν είχε λόγο να ενοχλείται από τις απανωτές αναβολές στο ΣΤΕ ο πρώην υπουργός Γεωργίας, γιατί λίγο πιο πάνω λειτουργούσαν αρκετές από τις διατάξεις του δασοκτόνου νόμου και αποχαρακτηρίζονταν δασικά φιλέτα.

Μετά απ' αυτά προκύπτει το ερώτημα: Εβγαλε ο Κ. Κιλτίδης τη συγκεκριμένη απόφαση, γιατί δε μπορούσε να ανεχθεί τις απανωτές αναβολές της εκδίκασης των προσφυγών κατά των εγκυκλίων στο ΣΤΕ, όπως ισχυρίστηκε στη δήλωσή του στο Σκάι στις 4 Φλεβάρη; Απαντούμε κατηγορηματικά, ότι δεν είναι οι απανωτές αναβολές εκδίκασης των προσφυγών κατά των δύο εγκυκλίων που ανάγκασαν τον ετερόφωτο Κ. Κιλτίδη να πάρει την απόφαση αυτή. Το τρενάρισμα στη λήψη απόφασης από το ΣΤΕ είχε συναποφασιστεί από το προεδρείο του ΣΤΕ και την πολιτική ηγεσία του υπουργείου Γεωργίας, γιατί όπως φαίνεται εκ των υστέρων, υπήρχε διάχυτος ο φόβος ότι το ΣΤΕ θα κρίνει το νόμο αντισυνταγματικό. Φαίνεται ότι όλο αυτό το διάστημα προσπάθησαν παρασκηνιακά να εξασφαλίσουν πλειοψηφία και δεν το πέτυχαν και έτσι αποφάσισαν να αποσύρουν τις εγκυκλίους. Η εκτίμησή μας ότι γινόταν βολιδοκόπηση στους συμβούλους του

ΣΤΕ για τη στάση που θα κρατήσουν και ότι και η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Γεωργίας έβαλε το χεράκι της στις συνεχείς αναβολές, ενισχύεται και από το ότι τον Ιούνη του 2005 υψηλόβαθμος υπηρεσιακός παράγοντας του υπουργείου Γεωργίας (που από τον Ιούλη του 2005 έχει συνταξιοδοτηθεί), είχε υποσχεθεί στον απερχόμενο τότε πρόεδρο του ΣΤΕ ότι ο υπουργός Γεωργίας, Ε. Μπασιάκος θα αποσύρει την εγκύλιο του. Τότε όμως, ο Ε. Μπασιάκος δεν τήρησε την υπόσχεσή του, γιατί δεν τον ενοχλούσαν οι αναβολές, ενώ επεδίωκε να βγει ο νόμος συνταγματικός. Ο Μπασιάκος είχε δώσει την υπόσχεση εκείνη μόνο και μόνο για να μη βγάλει ο τότε πρόεδρος του ΣΤΕ την πρωσινή διαταραχή με την οποία θα μπλοκάρονταν ο δασοκτόνος νόμος 3208/2003. Δεν είχε λόγο να ενοχλείται από τις απανωτές αναβολές στο ΣΤΕ ο πρώην υπουργός Γεωργίας, γιατί λίγο πιο πάνω λειτουργούσαν αρκετές από τις διατάξεις του δασοκτόνου νόμου 3208/2003.

Ο Κ. Κιλτίδης με την απόφασή του βγάζει και το τελευταίο εμπόδιο (που ήταν το μπλοκάρισμα στο ΣΤΕ της εγκυλίου του Φ. Χατζημιχάλη για τους δασικούς χάρτες) και έτσι αφήνει ελεύθερο το πεδίο στην εταιρία Κτηματολόγιο ΑΕ να ολοκληρώσει την «Οριοθέτηση των δασών και των δασικών εκτάσεων» μέσα στο 2009, να την παραδώσει στη Διεύθυνση Δασικών Χαρτών του υπουργείου Γεωργίας και να την υποχρεώσει να την επικυρώσει ως δασικούς χάρτες. Σ' αυτή την επιχείρηση εξαναγκασμού η Κτηματολόγιο ΑΕ θα έχει σύμμαχο τον Κ. Κιλτίδη, που απαντώντας σε επίκαιρη ερώτηση βουλευτή της αντιπολί-

τευσης είχε σπεύσει να δηλώσει, χωρίς να ερωτηθεί, ότι η Οριοθέτηση των δασών και των δασικών εκτάσεων είναι συστηματική, αντικειμενική και επιστημονική! Είχε σπεύσει να το κάνει, γιατί αυτό απαιτούσε ο Γ. Σουφλίας και γιατί ήθελε να αδειάσει τη Διεύθυνση Δασικών Χαρτών. Θυμίζουμε εδώ ότι ο Γ. Σουφλίας, απαντώντας την άνοιξη του 2007 σε βουλευτής της αντιπολίτευσης για την «Οριοθέτηση των δασών και των δασικών εκτάσεων», υποστήριξε ότι είναι αντικειμενική, συστηματική και επιστημονική και στο πρόσωπο του πρώην γενικού διευθυντή Ε. Φραγκιουδάκη είχε απαξιώσει την αρμόδια διεύθυνση, προκειμένου να αφήσει ελεύθερο το πεδίο στην Κτηματολόγιο ΑΕ. Διαφορετικά, η εταιρία δε θα μπορούσε να παρουσιάσει την Οριοθέτηση ως δασικούς χάρτες, γιατί θα είχε συνταχθεί με βάση το δασοκτόνο νόμο 3208/2003.

Ο Κ. Κιλτίδης για να δικαιολύγησε την απόφασή του βγάζει και το τελευταίο εμπόδιο (που ήταν το μπλοκάρισμα στο ΣΤΕ της εγκυλίου του Φ. Χατζημιχάλη για τους δασικούς χάρτες) και έτσι αφήνει ελεύθερο το πεδίο στην εταιρία Κτηματολόγιο ΑΕ να ολοκληρώσει την «Οριοθέτηση των δασών χαρτών, εργασία που θα ξεκινήσει από την Απτική και τη Χαλκιδική. Εάν, παρά την αρχική κατάργηση του μέτρου 226Β, στα πλαίσια του Προγράμματος Αγροτική Ανάπτυξη (ΠΑΑ), η κυβέρνηση άλλαξε τελικά την τακτική της και αποφάσισε να προχωρήσει και η Διεύθυνση Δασικών Χαρτών στη σύνταξη χαρτών σε περιοχές που υπάρχουν δασικά φιλέτα, με τον δασοκτόνο νόμο 3208/2003, στηριζόμενη στην ΚΥΑ για τις τεχνικές προδιαγραφές, θα φανεί στο άμεσο μέλλον. Το ερώτημα είναι αν θα επιτρέψουν αυτό το έγκλημα οι δασολόγοι και οι περιβαλλοντικές οργανώσεις.

Σου σπικώνεται η τρίχα καθώς διαβάζεις την αναφορά που απευθύνουν στον πρόεδρο της Βουλής οι δικηγόροι του σωματείου της Πακιστανικής Κοινότητας. Δεν σου μένει αμφιβολία για την αλήθεια των καταγγελλόμενων, γιατί όλα είναι ντοκουμενταρισμένα με κάθε λεπτομέρεια.

Τα σχετικά με τις απαγωγές των πακιστανών μεταναστών γεγονότα και την προσπάθεια έκδοσης στο Πακιστάν του προέδρου της Πακιστανικής Κοινότητας είναι γνωστά. Είναι γνωστό, επίσης, ότι το δικτατορικό καθεστώς του Μουσάραφ, χρησιμοποιώντας την πρεσβεία του στην Αθήνα και γνωστούς έμμισθους ρουφιάνους του, προσπάθησε πότε με εξαγορά και πότε με εκβιασμούς να κουκουλώσει την υπόθεση, εξασφαλίζοντας τη σιωπή των θυμάτων. Εκείνο που δεν πάταν γνωστό είναι η συνέχεια αυτών των ενεργειών, που εξελίσσεται με τη συνεργασία της δικτατορίας Μουσάραφ και της ελληνικής κυβερνησης.

Στις 21.12.06, η πακιστανική πρεσβεία επέδωσε στο ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών την 1.16.06 ρηματική διακοίνωση, η οποία περιλαμβάνει κατάλογο των «μη συμμορφωθέντων προς τας υποδείξεις» πακιστανών μεταναστών ο οποίος χαρακτηρίστηκα επιγράφεται: «LIST OF PAKISTANIS RECOMMENDER FOR BLACKLISTING» (Λίστα Πακιστανών που συστίνονται για μαυροπινακισμό)! Το ελληνικό ΥΠΕΞ, αντί να επιστρέψει ως απαράδεκτη τη ρηματική διακοίνωση της χούντας του Μουσάραφ, την παρέλαβε και την προώθησε στα υπουργεία Εσωτερικών και Δημόσιας Τάξης. Το υπουργείο Εσωτερικών έδρασε αμέσως. Με έγγραφό του που χαρακτηρίστηκε «εξαιρετικά επείγον», κοινοποίησε τη λίστα των προγραμμένων προς τις Διεύθυνσεις Αλλοδαπών και Μετανάστευσης όλων των Περιφερειών με το εξής περιεχόμενο: «Σας διαβιβάζουμε την με ΑΠ 1.16.06 από 21.12.2006 ρηματική διακοίνωση της πρεσβείας του Πακιστάν στην Ελλάδα και παρακαλούμε για τις ενδεχόμενες δικές σας κατά λόγο αρμοδιότητας ενέργειες»!

Ποιες είναι οι ενέργειες για τις οποίες είναι αρμόδιες αυτές οι Διεύθυνσεις; Η ανανέωση των αδειών παραμονής και η έκδοση αδειών οικογενειακής συνένωσης. Δηλαδή, επιώθηκε στις ελληνικές υπηρεσίες να μην ενεργούν σύμφωνα με τον ελληνικό νόμο, ολλά σύμφωνα με τη μαύρη λίστα της πακιστανικής χούντας. Εκτοτε, εκατοντάδες πακιστανοί μετανάστες, που πληρούν όλες τις νόμιμες προϋποθέσεις, ακούν με έκπληξη από τους αρμόδιους υπαλλήλους να τους ενημερώνουν ότι οι άδειές τους δεν ανανεώνονται, γιατί βρίσκονται στη μαύρη λίστα της πρεσβείας.

Τα πράγματα είναι παραπάνω από καθαρά. Η κυβερνηση της ΝΔ ξεπλήρωνε γραμμάτια προς τη χούντα του Μουσάραφ. Γραμμάτια που έχουν να κάνουν με τις εργάδεις προσπάθειες της χούντας και των εν Ελλάδι οργάνων της να βοηθήσει στο κουκούλωμα του σκανδάλου των υποκλοπών (η δικαστική του πτυχή δεν έχει κλείσει ακόμα).

Δεν γνωρίζουμε ποια τύχη θα έχει η αναφορά των δικηγόρων της Πακιστανικής Κοινότητας στον πρόεδρο της Βουλής. Τα κόμματα της αντιπολίτευσης, όμως, και ειδικά αυτά που κατέγγειλαν τις απαγωγές και στήριξαν τον υπό έκδοση πρόεδρο της Κοινότητας, τι θα κάνουν; Θα περάσουν στο ντούκου τις αποκαλύψεις και τις καταγγελίες; Εδώ δε σπάνει «σούξου μούξου». Τα πράγματα είναι καθαρά και ο καθένας τίθεται προ των ευθυνών του.

Π.Γ.